

והגדת לבנך

פסח תשע"ה

לימוד וחוויה לכל המשפחה
מחולק לפי לימוד יומי

בס"ד

הפקה:

"אנחנו וצאצאינו"

תכנים:

הרב אליעזר יטקובסקי- "אנחנו וצאצאינו"

פיקוח:

הרב מרדכי בלוי

ניהול:

הרב נתן רוטשילד

כתיבה ועריכה:

הרב י. כהן

גרפיקה עיצוב ועימוד:

פסיפס 052-7160439

ניקוד:

רחל פישר

איור הלכות פסח:

מ. פוזן 052-7112515

תודה ל'מלכות תורה'

על הרצועה המיוחדת של הרבה קירזון זצ"ל.

ניתן להשיג את הדיסקים בטל: 053-3176090

ניתן להשיג:

"אנחנו וצאצאינו"

רח' נחמיה 15 ב"ב

ת.ד. 1501 ב"ב

טל: 03-6150805

פקס: 03-6164267

דוא"ל: a6150805@gmail.com

תנועת בנות בית יעקב בתיה

רחוב מלכי ישראל 57 ירושלים

טל 02-5008555

פקס 02-5008556

דואר אלקטרוני

bbatya@zahav.net.il

© כל הזכויות שמורות

ילדים יקרים / חניכות יקרות!

חז"ל אמרו שהמועדים נתנו לישראל כדי שיעסקו בהם בתורה - וחובבת זו שבידכם תתן לכם את הכלים לקב.

אנו ממשיכים בלמוד הלכות שבת - כְּאִשֶּׁר אֲנוּ שָׂמִים דָּגֵשׁ עַל אוֹתָן הַלְכוֹת שְׁעִשְׂוִיִּים לְהַכְשִׁיל בָּהֶן מַחֲסֵר יְדִיעָה. אֲנוּ כְּמוֹכֵן גַּם לומדים הלכות פֶּסַח, וּמַחֲדִידִים אֶת עֲצָמָנוּ בְּצוּף הַתּוֹרָה בְּעִנְיָנִים אֵלּוּ.

כְּשֶׁנֶּחֱפֵץ לְפֹשֶׁת מִלְמוּדֵנוּ, נִקְרָא וְנִהְיֶה מְסַפְּרֵי אֱלֹהֵי הַנְּבִיא, שֶׁלֵּהֶם יַחֲדָנוּ מְדוּר יוֹמֵי. סְפָרִים אֵלּוּ, מִלְּבַד הַלְקָחִים וְהַלְמוּדִים שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּעִבּוּדֵת ה', עוֹד יִזְכִּירוּ לָנוּ יוֹם יוֹם לְהַתְפַּלֵּל לָהּ כִּי יִשְׁלַח לָנוּ אֶת מְשִׁיחוֹ, וְלִפְנֵי כֵן אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא, "לִפְנֵי בּוֹא יוֹם ה' הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא" (מִתּוֹרָה הַפְּטֻרָה שֶׁבֶת הַגָּדוֹל).

וְנִזְכֶּה לְקִיָּם הַנֶּאֱמָר: "כִּי־מִי צֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת" (מִיכָה ז')

עָלֵינוּ וְהַצְלִיחוּ

בְּבִרְכַּת חַג כָּשֶׁר וְשִׂמְחָה וְשִׁפְעָה בְּרִכַּת הַשֶּׁם

הַנִּהְלָת 'אֲנַחְנוּ וְצִאָצְאֵינוּ'

הַנִּהְלָת 'תְּנוּעַת בְּנוֹת בֵּית יַעֲקֹב בְּתֵיה'

מבצע "לומדים וזוכים" הקו הטלפון של "אנחנו וצאצאינו" ותנועת "בתיא"

שאלות צוף התורה

עניית תשובות - מדור "בחן את ידיעותיך"

לוח מבצעים

דרכות וספורים מדי יום

תקליטור פסח תשע"ה

והפל!
במספר אחד:
05271-05217

הגדלות יומיות
מדי לילה
בשעה 24:00
על פרסים יקרי ערך

כל פעילות מזכה בנקודות,
יותר נקודות -
יותר סבויים לזכות!!

לוח יומי: **אורי אנוע ו3k3 אינ באר**

- 150 נקודות התפללת שחרית בצבור
- 100 נקודות למדת עם מבגר 45 דקות
- 80 נקודות עזרת והתנהגות יפה בבית
- 100 נקודות התפללת ערבית בצבור
- 50 נקודות ספרת ספירת העומר
- 120 נקודות קראת קריאת שמע שעל המטה

מדר

תורני

הלכות מקצה

שמואל הוא לבשול, והבשול אסור בשבת. [למרות שמשאירים את האכל בסיר גם אחר הבשול; אין זה עקר שמואלו של הסיר]. על כן אין לטלטל סירים, ריקים אלא לצורך גופם ומקומם, ואסור לטלטלם לשם שמירתם שלא ינזקו. למשל: אם ראובני הקטן משחק בסיר שנטל מארון המטבח, אסור לנו לקחת לו את הסיר אם אנו עושים זאת מחשש שהסיר יתקלקל. דין זה נכון גם כאשר לתבניות אפיה. ביום טוב מתיר לטלטל סיר ותבנית שהרי מתיר לאפות ולבשל.

ב. נרתיק של כלי שהוא מקצה - אף הוא מקצה, גם אם אין המקצה בתוכו. לכן נרתיקו או תיקו של מחשב נייד - הרי הוא מקצה בשבת.

ג. גם ספר טלפונים - ששמואלו הוא למציאת מספר טלפון - נחשב מקצה בשבת. אך מתיר לעין בו בשבת כדי למצא כתובת כלשהי.

א. אסור לטלטל בשבת כלי שמלאכתו לאסור [-כלי שעושים אתו מלאכה שאסור לעשותה בשבת] כגון: פטיש, מחט, עט, עפרון, וכדומה. מתיר לטלטל את הכלים הללו רק לצורך גופם ומקומם. 'לצורך גופם' הפנה לצורך שמוש המתיר, למשל לפצח אגוזים עם הפטיש. 'לצורך מקומם' הפנה להזיזם כדי להשתמש במקומם, כגון שהפטיש נמצא על כסא ורוצים לשבת על הכסא; מתיר לקחת את הפטיש ולהניחו במקום אחר. (ויש אומרים שאם אין המקצה ראוי לשמוש של היתר בגופו, כגון: מחק שאין בו שמוש של היתר, אסור לטלטלו גם לצורך מקומו).

ב. יש לשים לב שגם סירי בשול, אם הם ריקים ואין בהם אכל, נחשבים 'כלי שמלאכתו לאסור', מאחר שעקר

[בדרך לטבילת כלים]

אבא, מדוע אנו
טובלים את הכלים
הללו?

התורה הקדושה אומרת שכלי שהיה של גוי,
כאשר הוא עובר להיות של יהודי - צריכים
לטבל אותו. לכן אם את הכלים שקנינו עשו
בבית חרשת של גויים, צריכים ללכת למקוה
של כלים ולטבל אותם.

כל כלי חדש
שקונים שנעשה על
ידי גוי, צריך טבילה?

התורה אמרה שהכלים שצריכים טבילה הם
כלי מתכת. חכמים תקנו טבילה גם לכלי
זכוכית. אבל כלים מפלסטיק, מעץ, מחרס
וכדומה, אין צריכים לטבל אותם. ודרך אגב,
התורה אמרה לטבל רק כלי אכילה. מספרים
או סכין-יפני, למשל, אינם צריכים טבילה.

יום שלישי י"א בניסן

צוף התורה

שאלת
טבעת היהלום

- כלי שמלאכתו לאסור, מותר לטלטלו
1. לצרף גופו בלבד
 2. לצרף מקומו בלבד
 3. שתי התשובות נכונות

- מצות טבילת כלים נאמרה
1. בכלי עץ ואבנים
 2. בכלי מתכת וזכוכית
 3. שתי התשובות נכונות

בחן את ידיעותיך

אביו של ילד אחד מחולון קנה לאמו מתנה לכבוד חג הפסח: טבעת יהלום בשווי 5,000 ש. לאחר זמן קצר אבדה האם את הטבעת והאב הצטער מאד. הילד שראה בצערו של אביו הלך בשקט לחנות שבה קנה אביו את הטבעת ובקש מהמוכר שיתן לו טבעת כזו בדיוק והוא ישלם את מחירה תוך שנה. הרב זילברשטיין ששמע את הספור, נתן לילד את מלא הסכום כדי שהילד לא יצטרך לעבד בעבודות שונות ומזדמנות, כמו שאביו ארבעת המינים, מאפיות מצות וכו' כדי לאגור את הכסף. כאשר שמע המוכר שהרב זילברשטיין משלם את הכסף, הוא ותר על מחצית מן הסכום.

השאלה: למי שיה הכסף?

1. לרב זילברשטיין
2. לילד
3. לאביו של הילד
4. לצדקה אחרת

המשפחה שמתענה את התשובה הנכונה - בטלמסר - תכנס להגרלה על טבעת זהב מתנה לאמא. בנוסף להגרלת הפרס היומי.

להשתתף בדיון
"צוף התורה"

ישראל הזג קצף לשמע הדברים. היתה קזאת בישראל לנעל את שערי בית המדרש? מחר יפרסם את השערה בקהל ויתלונן בפני הרב על המנהג החדש! קרוב לחצות הצלחתי להשפיע עליו בתחנונים ובאימים שילך לביתו. נחפזתי לנעל את הדלת. האמנתי כי האורח שלו צפיתי, יכנס גם דרך דלת נעלה. טרם עליתי על המדרגות, והנה שוב דופקים בדלת. חשבתי כי ישראל הזג חזר לאחוריו ומהרתי להרגיעו מחשש פו יקום עלי בצעקות, אך הפעם היה זה רוכל נודד ועמוס חבילות כבדות. סערת השלג שהתחוללה בחוץ הרטיבה אותו עד לעור בשרו, הוא התחנן שארשה לו להכנס.

סבלנתי פקעה: הגו בנפשו, ארבעים יום צמתי וצפיתי בלהט להתגלות הנפלאה, והנה בא זה לקלקל את הכל. בכעס שלחתי מעל פני. אמרתי לו כי בית המדרש אינו משמש אכסניה לרוכלים זרים. הרוכל נשם בכבדות תחת משא חבילותיו, וטען כי "אבוד" הוא אם יוסיף להתהלך בשעת סערה כזו. אני נשאיתי תפיו ועומד על דעתי. סגרתי את הדלת וחזרתי לבמתי.

הסערה התחוללה בחוץ. השמשות רעדו. הסתפלתי בהן כאילו צפיתי כי משם יבוא האורח הנעלה. השעון צלצל שתים עשרה. הסערה שזכה. נזכרתי בדברי אליהו "לא ברוח ה'". דממה השתלטה על היקום. חשבתי כי היא מבשרת את בא הנביא. השעה אחת, שתים, כלי דרוך ומצפה. הסתפלתי בתקרה, בקירות, ברצפה, אבל את הנביא לא ראיתי. עיפאת תקפתי.

במאמץ רב התגברתי על השינה. הנחתי את מציח הלוהט על פירי הקרח שבשמשות. ישבתי. קמתי. התהלכתי. כך עברו השעות עד אור הבקר, אך אליהו הנביא לא בא. והנה דופקים בדלת. כחץ מקשת מהרתי לפתח. אבל נתאכזבתי: היו אלה מתפללי בית המדרש המקדימים לבוא.

אחרי תפלת השחר נכנסתי אל אבי. - כלום ראית את אליהו הנביא? הברכת אותו

מספר רבי שלמה, בנו של רבי יואל, רבה של טרוסק:

כמה וכמה פעמים שמעתי מאבי כי אליהו הנביא מתגלה אליו. התאזרתי עז ושאלתי אותו: האם גם אני אוכל לראות את אליהו הנביא? הוא לא רצה להסכים לכך. אני לא הרפיתי ממנו והפצתי בו במפגיע.

- האם תוכל להתענות ארבעים יום ולהמשיך כרגיל בלמודך? שאלני אבי.

- חושבני שאוכל, עניתי. - ובכן תעשה זאת, ובלייל הארבעים תראה את אליהו הנביא.

עברו שנים עד שהייתי מכשר לכך. במאמצים גדולים וגיסוים רבים עלה לי הדבר. כאשר הצלחתי להשלים ארבעים יום רצופים - אחר פקמים רבות שהתחלתי ולא גמרתי - נגשתי אל אבי בלייל הארבעים ובקשתי להראותני את אליהו הנביא.

- לך אל בית המדרש, ענה אבי, הדלק בו את האורות, ועמל כל הלילה בתורה. השתדל להשאר שם לבדך, ואז תזכה לגלו אליהו זכרנו לברכה.

להשאר לבד בבית המדרש בקהלנו המצוינת לא מילתא זוטרתא היא. כאשר נכנסתי לבית המדרש, היה זה בתקופת החורף, היה בית המדרש מלא לומדים. בעשר בליילה יצאו רבם, ורק מעטים נשארו. השפיעתי עליהם בבקשות ובנמוקים שונים לעזבני לבד, ורק בקשי נאותו לדרישתי המזרה. נשאיתי לבדי. לשם יתר זהירות רציתי לנעל את הדלת, והנה דופקים. פתחתי. על המפתח עמד ישראל הזג. הוא חזר רועד מצנה מגבדתו, ובקש שאכניסנו. הוא קופא מקר, אמר, ומשאלתו להתחמם שעה קלה בבית המדרש. מכיון שעוד נשארה שעה עד חצות, וקיימי כי בחצות אזכה לגלו אליהו, נכמרו רחמי על המסכן והכנסתי פנימה. משישב ליד התנור המסקה, נרדם, ורק בקשי הצלחתי לעוררו משנתו. הוא רצה ללן בבית המדרש, כמנהגו לפקמים, אך אני התנגדתי והסברתי לו כי הפעם יסגר בית המדרש והכניסה מארה.

עוד מהלכות מקצה

ב. לכן, ילקוט של 'חדר' או בית ספר, שיש בו דברי מקצה, כגון: עפרון, מחבר, מחק וכדומה, הרי הילקוט נעשה בסיס לדבר האסור [שהרי יש להניח שהתכונן שהמקצה ישאר שם בשבת], ומתיר לטלטלו רק אם חפצי ההתר שבו חשובים יותר מחפצי המקצה שבו. אם המקצה חשוב יותר - דין הילקוט כולו כדיון המקצה [ולכן אם המקצה הוא 'כלי שמלאכתו לאסור' - דין כל הילקוט כדיון 'כלי שמלאכתו לאסור', שאות דיניו למדנו אתמול]. אם יש בילקוט ספרי קדש, הרי הם חשובים יותר מהמקצה, והילקוט אינו נעשה 'בסיס לדבר האסור'.

ג. צרור מפתחות שיש בו גם מפתח של מכונית שהוא מקצה [מכיון שגם המכונית מקצה], אסור להחזיק במפתח זה, אבל מתיר לאחז בצרור כולו ולטלטלו לצורך דבר אחר, אף שגם מפתח המכונית מטלטל עמו.

א. שלחן או כל דבר שהנח עליו מקצה בכניסת שבת מתוך כוונה שישאר שם בשבת, נעשה מקצה אף הוא. זהו דין 'בסיס לדבר האסור'. כלומר, הבסיס של המקצה, אף הוא מקצה. על כן, שלחן שיש בו מגרה, ובמגרה נמצאים דברי מקצה - אסור לטלטל לא רק את המגרה, אלא גם את השלחן, משום שהשלחן הוא בסיס למגרה שהיא בסיס למקצה. אין התיר לטלטלם, אלא אם כן מנח על השלחן דבר החשוב יותר מהמקצה שבמגרה. בלפון זה לא נעשה השלחן בסיס למקצה, שהרי יש עליו דבר החשוב יותר. [עדין המגרה היא מקצה; אלא אם כן הדבר החשוב נמצא בתוכה, שאף היא עצמה אינה נעשית בסיס למקצה, שהרי יש בתוכה דבר החשוב יותר].

הלכות פסח

ומדוע מגעילים
כלים?

כלי שהשתמשו בו לחמץ בָּחם [למַשֵּׁל - בשֵּלוּ בוֹ חֻמֶּץ], צָרִיכִים לְהַגְעִיל אוֹתוֹ אִם רוֹצִים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בוֹ לַפֶּסַח, בְּגִלּוֹל שֶׁבִּתּוֹךְ הַדְּפָנוֹת [-הַקִּירוֹת] שֶׁל הַכֵּלִי נִבְלַע מִן הַחֻמֶּץ שֶׁהִתְבַּשֵּׁל בוֹ. גַּם כָּלִי שֶׁל בָּשׂוֹר שֶׁהִשְׁתַּמֵּשׂוּ בוֹ לְחֵלֶב אוֹ הֶהָפֵךְ, לַפְּעָמִים הוּא נִטְרָף עַל יְדֵי כֹהֵן, וְהוּא צָרִיךְ הַגְעָלָה.

ואיך מגעילים?

תּוֹכֵל לְרִאוֹת בְּ'הַגְעַלַּת כֵּלִים' שְׁנֵעֵשִׂית בִּשְׂכֻנָּה בְּפִקּוּחַ שֶׁל הָרֵב, שְׁמִמְלָאִים כָּלִי גָדוֹל בְּמִים וּמְחַמְמִים אוֹתָם. כְּאֲשֶׁר הֵם רוֹתְחִים וּמִבְעָבְעִים - מִכְנִסִּים לְתוֹכָם אֶת הַכֵּלִי שְׂאוֹתוֹ רוֹצִים לְהַגְעִיל. הַמִּים הַרוֹתְחִים גּוֹרְמִים לְכָלִי לְהוֹצִיא מִתּוֹכוֹ אֶת כָּל מַה שֶׁבִּלְעָ בִּתּוֹךְ דְּפָנוֹתָיו. לְאַחַר מִכֵּן שׁוֹטְפִים אֶת הַכֵּלִי בְּמִים קְרוִים.

יום רביעי י"ב בניסן

מחבוא לאפיקומן

דבר שמנח עליו מקצה וגם דבר
התר אינו נעשה בסיס לדבר האסור
1. אם דבר ההתר יותר חשוב
מהמקצה
2. אם דבר ההתר שווה למקצה
3. אפילו אם דבר ההתר חשוב מעט
פחות מהמקצה

הגזלת כלים נעשית
1. על ידי מים רותחים
2. על ידי מים עם חמרים חריפים
3. על ידי חמץ ומלח

בחן את ידיעותיך

כמה ימים לפני חג הפסח ישבו ילדי משפחת
ישוראלי ותריו אחר רעיון היכן להחביא את
האפיקומן. רעיונותיו של מאיר מפתיעים
תמיד, אך הפעם הוא הפתיע באופן בלתי
צפוי לחלוטין: נחביא את האפיקומן בתיק
של מכונת התפירה. איש לא יעלה על דעתו
לחפש אותו שם!

חיים, האח הלומד בישיבה, גינה בתחלה
מהרעיון המקורי, אך לפתע החל להפוך
בדעתו ופנה למאיר: כמדומי שיש בעיה
הלכתית להחביא משהו בתיק של מכונת
התפירה, אפילו כשהמכונה איננה בפנים.

התדעו מה היא הבעיה ההלכתית שחושש לה אחיו הגדול של מאיר?

דין משפחתי בצוף התורה,
גבשנתם החלטה? קדימה,
התקשרו לטלמקסר 05271-05217
והכנסו להגרלת
'הפרס היומי'.

להשתתף בדיון
"צוף התורה"

תִּשְׁבֵּה בַּפָּסוֹר קֶאֶם יְמִינוֹזְיָאנוּ

הוא פנה אליהם והוכיחם:

חֲסִידִים! מֶה שְׁאַתֶּם מַכְנִיסִים לָפֶה, הַנֶּזֶם חוֹקְרִים וְדוֹרְשִׁים עַל כְּשָׁרְתוֹ; אֵךְ מֶה שְׁאַתֶּם מוֹצִיִּים מִפִּיכֶם, אֵינְכֶם שׁוֹקְלִים אִם הוּא כֶּשֶׁר אוֹ חֶלֶק! כְּשֶׁהַנֶּזֶם עוֹמְדִים לומר מִשְׁוֵהוּ, חֲשֹׁבוּ רִגְעַ אִם מִתֵּר לומר זֹאת אִם לֹא!

מִיד הֵבִינוּ הַחֲסִידִים כִּי כָּאֵתוֹ שֶׁל רַבָּם הַקָּדוֹשׁ הֵייתָ לְהַשְׁמִיעַ לָהֶם אֵת דְּבָרֵי אוֹתוֹ עֲנִי, אֲשֶׁר לְמַעֲשֵׂה הָיָה אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא, וְהֵם לְמַדּוּ מִדְּבָרֵיו מוֹסֵר הַשּׁוֹכֵל:

יֵשׁ לְשׁוֹקֵל אֵת הַדְּבָרִים שְׁעוֹמְדִים לְהוֹצִיא מִהֶפֶה, לֹא פְחוֹת מִכִּפִּי שְׁשׁוֹקְלִים וּבּוֹחֲנִים אֵת הַדְּבָרִים אוֹתָם חֲפָצִים לְהַכְנִיס אֶל הֶפֶה!

הַבַּעַשׁ"ט הַקָּדוֹשׁ אָמַר פַּעַם לְתַלְמִידָיו:

- עָלוּ עַל מֶרְכָּבָה וְסַעו.

הוּא לֹא פִּרֵּט לָאֵן, וְהֵם לֹא שְׁאַלוּ. עָלוּ עַל מֶרְכָּבָה, וְנִסְעוּ כְּמִצּוֹת רַבָּם.

בְּדֶרֶךְ עָבְרוּ לִיד בֵּית מִרְזַח, וְנִגְעָצוּ כְּדִי לְהַכֵּס וּלְטַעַם מִשְׁוֵהוּ.

כְּשֶׁנִּכְנְסוּ, בִּקְשׁוּ מִבַּעַל בֵּית הַמִּרְזַח דְּבַר מָה לֵאכֹל, וְאִלֵּם הוּא טָעַן שְׁאִין לוֹ שׁוֹם דְּבַר חֶלְבִי, כִּי אִם דְּבָרֵי בֶּשֶׂר בְּלִבָּד.

הִחֲלוּ הַתַּלְמִידִים לְהִתְעַנּוּ: מִי הוּא הַשּׁוֹחֵט? וְאִיזָה בֶּשֶׂר הוּא זֶה? חֶלֶק אוֹ שְׁאִינוֹ חֶלֶק?

לְפַתַּע שְׁמַעוּ קוֹל בּוֹקֵעַ מֵאַחֲרֵי הַתֵּנָּא. הָיָה זֶה אִישׁ עֲנִי לְבוּשׁ קֶרְעִים.

חֲסִידֵי אֵלֵיהוּ 9

אָבִי נִגַּע בִּי וְאָמַר:

- רֵאֵא אֶתָּה לְרֵאוֹת אֵת אֵלֵיהוּ, אֲבָל אֵינְךָ רֹאֵא לְכַרְכוֹ כְּשֶׁלּוֹם וְלִקְבֹּל מִנְּהוּ בִּרְכַּת שְׁלוֹם, גַּם אִם הֵייתָ מִתְעַנֶּה לֹא אֲרַבְעִים יוֹם אֶלָּא אֲרַבְעִים שָׁנָה. הַתְּנַהּגוּתָּךְ הַגִּשָּׁה כָּל־פִּי הָרוֹכֵל, שׁוֹמָה אֵת עַמְלֶךְ לְרִיקָה. אֵלֵיהוּ הוֹכִיחַ לָךְ כִּי עוֹד לֹא הִשְׁגַּתְּ אֵת הַמִּדְרָגָה הָרְאִיָּה. אֵיךְ עָלָה עַל דַּעְתָּךְ כִּי אֲנִי צִיִּיתִי עָלֶיךָ לְגַרֵּשׁ אֶדָם רוֹעֵד מִקֹּדֶר הַכּוֹרֵעַ תַּחַת סֶכֶל מִשְׁאֹל בְּלִיל סוּעָר, וְכִי הוֹדוֹת לְמַעֲשֶׂיךָ זֶה תִּהְיֶה רֹאֵא לְגִלְזֵי אֵלֵיהוּ? גַּם אִם הֵייתִי מִצָּהָה עָלֶיךָ לְעִשּׂוֹת רָעָה כְּזוֹ, כְּלוֹם הֵייתָ רִשְׁאִי לְשַׁמֵּעַ בְּקוֹלִי? דְּבָרֵי הָרֵב וְדְבָרֵי הַתְּלַמִּיד - דְּבָרֵי מִי שׁוֹמְעִים? הָרֵב-הַקֶּבֶץ צָהָה עָלֵינוּ לְגַמֵּל חֲסִידִים וְלִסְיַע לְאֶדָם בְּעֵת מִצּוֹקָתוֹ, וְהֵאֵם מִתֵּר הָיָה לָךְ לְשַׁמֵּעַ לְדְבָרֵי, דְּבָרֵי הַתְּלַמִּיד, וְלֹא לְעִשּׂוֹת זֹאת? אִין אֶתָּה רֹאֵא לְגִלְזֵי אֵלֵיהוּ, כֹּל עוֹד לֹא הִשְׁלַמְתָּ אֵת עֲצָמְךָ, לֹא רַק בְּתוֹרָה, אֶלָּא גַם בְּעִנְיָנִים שְׁבִין אֶדָם לְחַבְרוֹ. וְתַתְּנֶנָּם כִּי לְפָחוֹת רֹאֵא אֶתָּה לְכָךְ שְׁאַלְיָהוּ לְמַדּוֹד לְקַח זֶה.

כְּשֶׁלּוֹם, וְהֵאֵם הַחֲזִיר לָךְ שְׁלוֹם? שְׁאַל אָבִי הַהִתְעַנִּינָת.

- אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא לֹא בָּא, וְלֹא יָכַלְתִּי לְהַקְדִּימוֹ כְּשֶׁלּוֹם, עֲנִיתִי.

- לֹא יִתְכוּ, עֲנֶה אָבִי. אֶתָּה רֵאִיתָ אוֹתוֹ, וְדַבַּרְתָּ עִמּוֹ.

סִפְרָתִי לְאָבִי אֵת כָּל פְּרִשְׁתַּת הַלֵּילָה. כְּמָה יִגְעָתִי עַד שֶׁשְׁלַחְתִּי מִבֵּית הַמִּדְרָשׁ אֵת הַלּוֹמְדִים, וְכִי מִחֲצוֹת הַלֵּילָה יִשְׁבָּתִי לְבִדִּי בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ הַמּוֹאָר וְלִמְדָתִי.

אָבִי הִרְהֵר רִגְעִים מִסִּפְרִי וְשְׁאַל פְּתָאם:

- הֵאֵם לֹא הָיָה אֶצְלְךָ רוֹכֵל עִמּוֹס תְּבִילוֹת?

- אָמֵנָם, עֲנִיתִי, וְסִפְרָתִי אֵת הַמִּקְרָה עִם הָרוֹכֵל.

- אוֹתוֹ אֶדָם, אָמַר אָבִי, שְׁגַרְשֵׁת אוֹתוֹ בְּשַׁעַת

סִפְרָה וְשָׁשׂ, הָיָה אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא. גַּם לְפָנַי הוֹפִיעַ

לְרֵאוֹתָהּ בְּדַמּוֹת זוֹ.

מִפְּחוֹד וְחִרְדָּה חֲשַׁבְתִּי לְהִתְעַלֵּף, וְרַק בְּקִשִּׁי

עֲצָרְתִּי כֹחַ לְעַמֵּד עַל רַגְלִי:

- אָבִי, קְרָאתִי, הִרִי מֶה שְׁעִשִּׁיתִי עַל פִּי פִקְדָתְךָ,

עֲשִׂיתִי! אֶתָּה צִיִּית עָלִי לְהַשְׁאֵר לְבָד.

עוד מהלכות מקצה

ג. אצלנו בבית יש פח אשפה מעניין: כשרוצים להשתמש בו לוחצים על דושה מיחדת, ואז הפח כלו מטה כלפי חוץ ואפשר להכניס לתוכו את האשפה. אנו נזהרים שלא להשתמש בדושה זו בשבת [אלא פותחים את המכסה], כי נמצא שאנו מטלטלים את האשפה שבפח [אם אכן יש בו אשפה] שהיא מקצה! יש בהלכות אלו עוד כמה פרטים, וכדאי לבררם בספרי הלכה או אצל תלמידי חכמים.

ד. לפעמים אנשים יושבים בסעודת שבת ומשוחחחים, ואולי אפילו שרים זמרות ומדברים דברי תורה, אבל מבלי משים הם משוחקים בשאירות האכל ובקלפות שבצלחת שלפניהם. שימו לב: הדבר אסור! שאירות שאינן ראיות לאכילה הן מקצה, וטלטולן אסור [אמנם מתר לפנותן מהשלחן באופנים הפתוגים בהלכה].

א. מחם חשמלי הוא מקצה בשבת, שהרי יש בו גוף חמום ומנוחה דולקת הפועלים על ידי זרם חשמל, ועל כן אין לטלטלו. אבל מתר לפתח ולסגר את ברז המים שבו כדי להוציא ממנו מים חמים, כיון שהוא נחשב כלי נפרד שאינו מקצה. הדבר מתר אף אם על ידי כך מתנגע המחם כלו, כיון שהדבר נחשב 'טלטול מן הצד' [טלטול מקצה שלא באפן ישיר, אלא על ידי התעסקות בדבר אחר של היתר], ומתר לטלטל מקצה 'מן הצד' אם המטרה היא לצרף דבר של היתר [כמו כאן - לצרף שתית המים שהיא דבר המתר בשבת].

ב. פח אשפה או שקית, שיש בו אשפה - הרי הוא מקצה. לכן אין להביא אותו מהמטבח אל שלחן השבת על מנת לתת לתוכו פסלת ושיירי אכילה.

אבא,

מדוע בודקים חמץ, הלא בין כף וביין
כף מבטלים את החמץ ועושים אותו
כ'עפרא דארעא' [=כעפר הארץ]?

בני, חז"ל חששו שמא ימצא אדם
בפסח איזושהי לחמניה יפה, וישכח שפסח
היום [שהרי הוא רגיל לאכל חמץ במשך כל
השנה] ויבוא לאוכלה. לכן הצריכו לכל אדם
לבדק את ביתו ולחפש אחר חמץ.

ולמה מברכים על הבדיקה 'ברוך...
אשר קדשנו במצותיו וצונו על בעור
חמץ', הלא לא ישורפו את החמץ עד
מחר, ואלו עכשו אין מבערים דבר?

כבר עתה מתחילים לעשות את מה שצריך
לצרוך הבעור, והכל נכלל במצוה לבעור חמץ,
לכן מברכים 'על בעור חמץ'. ואכן, סיום
המצוה הוא בבעור החמץ מחר.

יום חמישי י"ג בניסן

צוף התורה

חמץ לרב

זרח הוא יהודי טוב ופשוט. לתמו הוא חשב שמוכרים את החמץ לרב, הוא לא ידע שממנים את הרב לשליח למכור את החמץ לגוי.

השאלה:

מי עבר על אסור חמץ בפסח?
1. זרח 2. הרב 3. שניהם לא

טלטול מן הצד הוא:
1. טלטול מקצה על ידי שונגעים בצדו בלבד
2. טלטול מקצה על ידי חפץ אחר
3. טלטול מקצה כאשר המטלטל עומד וצדו כלפי החפץ

להשתתף בדיון "צוף התורה"

בודקים חמץ אף שמבטלים אותו -
1. כדי שלא יהיה חמץ בבית ויעבר על 'בל יראה ובל ימצא'
2. כדי לקיים 'מצות תשובתו'
3. שמא ימצא חמץ בפסח ויאכלנו

בחן את ידיעותיך

דין משפחה
בצוף התורה,
גבשתם החלטה? קדימה,
התקשרו לטלמסר 05271-05217
והכנסו להגרלת
'הפרס היומי'.

הנה צאו ינחם יאסו יישן שומר ישפרא

וכמה ישיבות פנס, והכל התבטל. הכיצד? אין לו ספק כי היהודים הפעילו קשרים והשפעה אצל המיניסטרים [-השורים], ועל ידי כך לא הופעלו החקים, והראותיו האשמו לאל.
יום אחד החליט כי הוא יעשה מעשה. הוא צלצל בפעמון, ופקד לכנס את כל המיניסטרים

הקיסר ניקולאי הראשון רחש ליהודים שנאה עזה. לגרשם ממקומם לא יכל, כי אף מדינה אחת לא הסכימה לקבלם, ועל כן תמיד הציק לו הרעיון באיזה אופן יוכל להוציאם מארצו. דאגה זו הטרידה את מנוחתו. כל כמה שהגה בה יותר, לא מצא מוצא ממונה. כמה תכניות תכנן

ספארי אלוהינו הנביא

עבודתנו מוכנה ומגוונת.
- טוב, וכן תתחילו בעבודה. לא אפריע לכם.
היום בלי לה אבוא לקבל מידכם את התכנית.

הקיסר ניקולאי קם ויצא את האולם. מאחוריו
נסגרה הדלת, נשמעה חריקת המפתח,
המיניסטרים היו כלואים.

מחרישים נגשו לעבודה. מיניסטרים הפנים שהיה
בקי בחקים ותכנות השונות קבל על עצמו את
עריכת כל התכנית, והסביר לחבריו את הפרטים
ההולמים את משאלת הקיסר. דנו על כל ענין
לחוד וחלקו ביניהם את העבודה. בתשע בערב
גמר כל אחד מהמיניסטרים את עבודתו. בצוותא
עברו עליה, התכחו והכניסו שניים. מיניסטרים
הפנים סכם את העבודה בעריכה מופתית.

רגעים אחדים לפני חצות שמעו המיניסטרים
את נקישות הרובים של חיל המשמר, סימן כי
הקיסר בא. אחר כך נשמע קול צעדים פזיזים.
הקצין פתח את הדלת, והקיסר בכבודו ובעצמו
נצב בפני המיניסטרים. כלם קמו ממקומותיהם
ויכחו לשאלותיו. הקיסר הבחין בהם כי סימו את
עבודתם, נגש אל מיניסטרים הפנים, לקח את
הגליונות הגדולים בידו וקרא בהם בתשומת
לב. אחר כך אסף את הרשימות של כל אחד
מהמיניסטרים, עבר עליהם בחפזון, קפל את כל
הניירות ביחד, נגש אל התנור הבוער... השליכם
לתוכו בלי אמר וכלי דברים, כשלאחר מכן יצא
את האולם...

כל זה התרחש במשך רגעים ספורים. הדלת
נסגרה. שוב נשמעה נקישות הרובים. דממה. רק
הניירות הבוערים בתנור רחשו.

פני המיניסטרים החיורי מזעם. התנהגות שכזו
לא יכלו להסביר בשום אופן! מיניסטרים הפנים
אשר קנה קדם לקבל אות הצטיינת בעד
עבודתו, נוכח לדעת כי הקיסר זומם עליו רעות,
ולא ידע על מה ולמה מעשה.

- הנשמע כדבר הזה, דברו ביניהם בתערומת.
כלום תלמידי בית ספר אנחנו שמושיבים אותם
לעבודה, ושורפים בלי אמירת מלה אחת את
פרי יגיעתם הרחנית באש?

- בלי מלה? לא נכון! אמר מיניסטרים הצבא

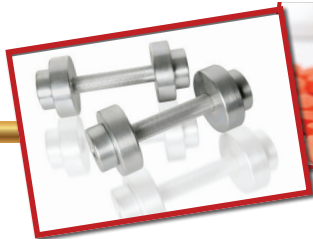
לישיבה דחופה שהוא ישוב בראשה. תוך מספר
דקות הגיעו כלם. הוא היה מרגז מאד ואש תפח
יקדה בעיניו.

שליחתי אחריכם, פתח הקיסר, כדי לחסל
אחת ולתמיד את בעיית היהודים. עלינו להתפטר
מהיהודים או לנצח אותם. אסור אמנם להכריז
על כך בגלוי, אבל כל אחד יבין זאת מאליה.
צריך לאסר על היהודים את הפעולות אשר
מהם הם שואבים זה אלפי שנה את כוחותיהם
הנפשיים למרות חלשתם החמורה. יש לסגר: א,
את החדרים שבהם לומדים ילדי ישראל ותורה.
ב, את בתי המדרש והישיבות שבהם לומדים
הצעירים. ג, את בתי הכנסת שבהם מתפללים
היהודים. כמו כן יש לאסר על היהודים: א,
שמירת השבת. ב, מצות מילה. ג, טהרת
המשפחה.

המיניסטרים חייבים להסביר את ערך התקנות
האלו ולהצביע על הסכנה הנשקפת לממלכה
מן העם היהודי. כמו כן... לקבע ענשים חמורים
על מפירי התקנות. אני מציע כי התקנות
תכנסנה לתקפן עוד חמשה חודשים, זאת
אומרת ב-1 לאפריל בשנה הבאה, שיחול ביום
ראשון של חג הסוכה היהודי. הפקדה תשלח
על ידי מיניסטרינו [-משרד] הפנים במעטפה
חתומה אל כל המועצות והעיריות, עם הערה
לפתח ביום 31 למרץ, ולהוציא לפעל מיד בלי
עכוב. כך נחסם בפני היהודים את הדרך לסכל
את פקודתי! ומשום שידע אני כי היהודים פרשו
את רשותיהם גם לרגלי המיניסטרים, צייתי
לנעל את דלתות הארמון ולהקיפו במשמר
חילים חזקים. קצרו של דבר: אנחנו מתקנים כעת
מן העולם. למיניסטרים אסור לעזב את הארמון,
עד שלא יערכו את הצעתי על כל פרטיה ביחד
עם נסח הפקדה. כמה זמן דרוש לכם לעבודה
זו?

- כעת השעה שתים, הוד מלכותו, ענה אחרי
שתיקה ממשכת ראש המיניסטרים. חושבני
כי מפאת דחיפות הענין יותרו חברי על ארצות
הצהרים ויסעו בשעת העבודה. אני מעריך כי
בעוד שתים עשרה שעות, בשתים בלילה, תהיה

45' 46' 47

הלכות רפואה ובריאות

פסיעה קטנה. אבל מתר לילדים הנחנים מהריצה לרוץ להנאתם. מתר גם לרוץ כדי 'לברוח מהגשם', או לדברי מצוה - כגון שלא להפסיד שיעור, להגיע לתפלה בבית הכנסת, או להגיע בזמן ל'אנחנו וצאצאינו'.

ב. אסור לקחת סכריות מציצה שבריאיים אינם מוצצים, כדי להקל על כאב גרון, משום שאין לקחת תרופות אלא למי שחלה ונפל למשכב או שפואב לו כל גופו, וכמוכן בכל שאלה יש להתייעץ עם תלמיד חכם.

א. חז"ל אסרו לעשות בשבת ענינים שונים הקשורים לרפואה ובריאות. אחד מהם: אסור לעשות תרגילי התעמלות בשבת. [ויש אומרים שאם הוא נהנה מהתרגילים עצמם - מתר לו לעשותם].

ב. כמוכן שאסור גם לרוץ בשבת לצורך בריאות, ובכלל אין לפסע 'פסיעה גסה' [פסיעה גדולה] בשבת. כך הרי אומרים בזמרות 'פוסעים בו

הלכות השמעת קול

קול]. הדבר אסור בכל אופן שהוא, אף באשר הקול יוצא שלא בקצב מסים. אף הפלי מקצה, ואסור לטלטלו. ב. אסור למחא כפיים בשבת בדרך של שירה, אלא אם כן עושים זאת בשנוי, כגון שמכים בכף היד האחת על גב היד השנייה [אך אין למחות ביד העושים כן, גם בגלל שזדאי לא ישמעו לשונות את הרגלם].

א. אין להשמיע קול על ידי תפוף או הקשה בכלי ואפילו ביד או ברגל, אם הדבר נעשה על פי קצב מסים. לכן כשטורים בשבת, צריכים להזהר מאד שלא לזפק עם האגרוף על השלחן לפי קצב השיר.

ב. מכל שכן שאין להשמיע קול על ידי כלי שנועד להשמעת קול [כגון: חליל, שופר, או צעצוע המשמיע

[תוך כדי סדר הפורים להסבה בלילה]

מדוע מסבים,
ובמה?

אכילה ושתיה בהסבה הן דרך שבה אנו
מראים עצמנו כבני חורין, שכן על ידי יציאתנו
ממצרים יצאנו מעבדות לחרות! ומסבים
בשתית ארבע כוסות, באכילת המצה,
באכילת ה'פור', ובאכילת האפיקומן.

ומה הדיון של מי
שאכל ושתה בלא
להסב?

יש בזה הבדלי דעות. לדעת הפוסקים הספרדים, כמותם
נוהגים בני עדות המזרח, הוא לא יצא ידי חובה במה שאכל
ושתה בלא הסבה, ועליו לאכול ולשתות שוב, ואילו האשכנזים
סומכים בדיעבד על שיטת הראב"ה, הסובר שבזמננו שאין
רגילים כל השנה בהסבה, אין צריך להסב כלל, ובכל זאת
פוסקים שלכתחלה כדאי שיחזרו ויאכל וישתה שוב. אולם
למעשה מפני כמה סבות אין חוזרים אלא על על שתית כוס
שני, אם שתאו בלא הסבה, וכן על אכילת המצה בלא הסבה.

יום ששי י"ד בניסן

כל חמירא

כלי שנועד להשמעת קול -
להשמיע בו קול שלא בקצב מסים

1. מתר
2. אסר
3. יש אוסרים ויש מתירים

האם תדעו, איזה ילד אומר היום "כל
חמירא" ואיזה אינו אומר?

אכל מצה או שטה ארבע כוסות
בלי הסבה

1. לא יצא
2. יצא
3. מחלקת

בחן את ידיעותיך

בנים

בנים

בנים

דין משפחתי
בצוף התורה,
גבשנכם החלטה? קדימה,
התקשרו לטלמסר 05271-05217
והכנסו להגרלת
'הפרס הימי'.

בנות

3 זוכות בשובר
ע"ס 70 ש"ח
רפאלי
תכשיק
להבורסה

שֶׁכֶּר בִּצְרוּ

כששומע המוכסן את דברי האדון, שומח מאד
על ההזדמנות היקרה שבאה לידו להתעשר
פתאום עשר רב בנקל ובלי טרח, אבל יחד עם
זה גם התעצב בלבו: אף אותו סכום מצער
שדרש האדון, אינו מצוי בידו!

התיעץ עם אשתו מה לעשות, והיא אמרה לו:

- הלא יש לנו בית וכלי כסף ותכשיטים של
זהב. נמכר נא את כל אלה תמורת כסף מזומן,
ואם יחסר עוד איזה סך נשיגו בהלוואה ממידענינו
ומקורבינו, ולא נמנע מלקבל את הטוב אשר זמן
לנו הקצר.

יהודי פשוט אחד היה מוכסן בפפר, והיה
מתפרנס בדמך רב. פעם אחת בא אליו אדון
הכפר ואמר לו:

- מושקה, דע לך שאני רוצה לעקר את דירתך
למדינה אחרת, ואני צריך למכר את כל נכסי
ורכאלי. והיות שאני מכיר אותך לאיש נאמן
וישר ומצאת חן בעיני, לכן אם תשלם לי סכום
פלוגי שהוא לערך 10% משוים של הנחלאות
והנכסים שלי, אז אמכר לך את כל אלה, אבל
בתנאי שתשלם לי את הסכום בתקנים בעוד
ימים אחדים.

כאן?

נכנסו בדברים וגלגלו בשיחה מענין לענין, עד שהגיעו למארע של האדון שרצה למכר לו את כל נכסיו וסח לו כל אותם הדברים שארעו לו.

אמר לו הזקן:

- שמע נא ידידי את אשר אגיד לך. היות וחנוני ה' בעשר רב, לכן הואיל נא וקח מידי סך מסים שתוכל לפרנס בו את משפחתך כל ימי חייך, ובשכר זה תמכר לי את זכות המצוה שעשית. ואם - ניסה לשכנעו - יצליח ה' את מעשה ידיך, הלא תוכל לקיים עוד מצוות רבות כאלה!

רגע קטן המה לבו בקרבו למשמע הצעת הזקן, אך תכף התחזק בדעתו ואמר:

- לא! כיון שזכני הקב"ה לעשות מצוה גדולה במסירת נפשי, לא אמכר את המצוה בעד כל הון שבעולם!

- ובכן, פנה אליו הזקן שוב, אבקש ממך למכר לי רק את מחצית המצוה, וגם בעד המחצית אתן לך את סכום הכסף שבידי.

והאיש באחת:

גם את החצי לא אמכר!

המשיך הזקן להתחנן אליו למכר לו איזה חלק שהוא מהמצוה, ולו גם את חלק המאה, וגם בעד החלק הקטן יתן לו אותו סכום. והאיש תסיף בדעתו ואינו מטה און לדבריו. אין ברצונו למכר אף משהו מהמצוה.

כאשר ראה הזקן את אמוץ לבו עמד ואמר לו: דע לך בני, כי אני אליהו הנביא ונשלחתי מן השמים לנסותך. עתה אשריו ואשרי חלקך שזכית למצוה כזו, וגם עמדת בנסיון לבלי מכר אף חלק קטן מהמצוה. שוכר הרבה מאד, כי תזכה לבן גדול בתורה וצדיק.

הוא חזר לביתו, וזמן מה לאחר מכן נולד לו בן, ונקרא שמו מנחם. והוא הצדיק רבי מנחם מנדל מרימנוב זיע"א.

הסכים האיש לדבריה ומכר את כל אשר יש לו עד אשר השיג את הסכום שדרש האדון במלאו, והלך לבית האדון לגמר עמו את דבר המכירה של הנכסים.

בהיותו בדרך, שמע פתאם קול יללה וקריאות 'אוי ואבוי', וכן בכית וצעקות גדולות. התבונן המוכסן לדעת מהיכן יוצאים הקולות, ונוכח לדעת כי הם בוקעים מבית אחד העומד לא רחוק ממקומו. הוא מהר להפנס לאותו בית, וראה נפרט מוטל על הקרקע ואשתו ושבעת בניו הקטנים סובבים אותו בככיות ויללות, כי הניח אותם בלי מזון ומחיה וכלי בגד ללבש.

נכמרו רחמיו של המוכסן על האשה והבנים. לקח את כל צרור כספו שבידו ונתן לאלמנה ואמר לה:

- הא לך צרור כסף זה, ותחיי בו את נפשו ונפשות בניו הקטנים!

בתחלה לא האמינה האשה למראה עיניה, וסברה כי הוא מהתל בה. היא מאנה לקבל את הכסף, שמא אינו נוהן לה בלב שלם, אך הוא באחת, שהוא נוהן לה את המעות במתנה גמורה, להחיות את נפשות ילדיה.

מעשה זה עשה רשם בשמים, והחלט לתת לו על כך שכר גדול. אולם, קדם לכן רצו בשמים לבחוננו האם אכן ראי האיש לשכר זה; שמא רק לרגע אחד התעוררו רחמיו לקיים המצוה? נשלח אליו אליהו זכור לטוב.

אותו מוכסן לאחר שנשאר בערס ובחטר כל, אמר בלבו: הרי לביתי אין לי מה לחזר כעת, אם כן אלך מעיר לעיר בדרך עברי ארץ אולי ירחם עלי הקב"ה באיזו הצלחה ואוכל לשוב הביתה עם ממון פלשה. וכן עשה. הלך והלך, ולעת ערב הגיע לעיר אחת ונכנס לבית הפנסת.

אחר התפלה נגש אליו זקן אחד נכבד וגשוא פנים ואמר לו:

- שלום עליך, ברוך ה'! מאין אתה ומה מעשיך

וְדִבֵּר דָּבָר

אֶפְשָׁר לְלַבֵּשׁוֹ - שֶׁהָרִי אֶסָּדֵר לְתַפֵּר
בְּשַׁבָּת; בְּשָׁבוּעַ הַבָּא אֶקְנֶה אֶת
הַסֵּפֶר הַחֲדָשׁ שֶׁאֲנִי כֹה חֹפֵץ בוֹ! -
שֶׁהָרִי אֶסָּדֵר לְקִנּוּת וְלִמְכּוֹר בְּשַׁבָּת;
'מִחֲרָתִים אֶתְקַן אֶת הָאָרוֹן הַשֶּׁבֶר'
- שֶׁהָרִי אֶסָּדֵר לְתַקֵּן בְּשַׁבָּת; 'בְּמוֹצָאֵי
שַׁבָּת אֶצְלָל אֶל חַיִּים וְאַשׁוּחַח עִמּוֹ
עַל כָּר' - שֶׁהָרִי אֶסָּדֵר לְהִתְקַשֵּׁר
בְּשַׁבָּת. יֵשׁ לְהַדְגִּישׁ שֶׁהָאֶסָּדֵר הוּא רַק
כֶּאֱשֶׁר אֵין בְּדָבָרִים אֵלּוּ צָרָה מִצּוּהָ.

ג.. אֲבָל מִתֵּר לֹמֵר 'נִסְעָתִי' 'כְּתִבְתִּי'
'תִּקְנִתִּי' 'תִּפְרָתִי' 'צִלְצִלְתִּי', כִּי לֹא
נֶאֱסָר אֶלָּא לְדַבֵּר עַל דְּבָרִים עֲתִידִים,
וּמִתֵּר לְסַפֵּר דְּבָרִים שֶׁהָיוּ כֶּאֱשֶׁר אֵין
בְּכָךְ תּוֹעֵלֶת לְעִתִּיד.

ד. מִתֵּר לֹמֵר 'בְּעִזְזָתִּי ה' בְּשָׁבוּעַ
הַבָּא אֶלֶף לְעִיר אַחֲרָתִי, אֵיךְ אִם
כָּנָתוֹ בְּאֶמֶת לְנִסֵּעַ לְשֹׁם בְּרֻכָּב אוֹ
בְּאוֹטוֹבּוּס, וְלֹא לְלַכֵּת בְּרֻגֶל. וְהָיָה
שֶׁמִּתֵּר לְיֵלֵד לֹמֵר 'אֲנִי נֹסֵעַ בְּבִימָה',
שֶׁהָרִי 'נִסְיָה' זוֹ מִתְרַת בְּשַׁבָּת [אִם
לֹא עוֹשִׂים זֹאת בְּשַׁבָּת בְּצָהָרִים וְלֹא
מִפְרִיעִים לְשִׁכְנִים לִישׁוֹן!].

א. חַז"ל דָּרְשׁוּ מִהֶפְסוֹק 'אִם תִּשְׁיֵב
מִשַּׁבָּת רִגְלָךְ וְגו' מִמָּצָא חֶפְצָךְ וְדָבָר
דָּבָר' [כְּלוּמַר שֶׁתִּזְהָר בְּשַׁבָּת שֶׁלֹּא
תַעֲשֶׂה בָּהּ אֶת חֶפְצֶיךָ וְעִנְיֶיךָ (שֶׁל
חוֹל) וְכֵן תִּזְהָר מִלְּדַבֵּר דְּבָרִים (שֶׁל
חוֹל)] "שֶׁלֹּא יִהְיֶה דְּבָרָךְ שֶׁל שַׁבָּת
כְּדְּבָרָךְ שֶׁל חוֹל". לְמַדְנוּ מִכָּאן שֶׁיֵּשׁ
דְּבָרִים שֶׁאֵין לְדַבֵּר בָּהֶם בְּשַׁבָּת, כִּי
הֵם דְּבָרִים 'חוֹלִים'. לְמַשָּׁל: אֶסָּדֵר לָנוּ
לֹמֵר שֶׁנַּעֲשֶׂה בַּחוּל דָּבָר פְּלוּנִי, אִם
אֶת אוֹתוֹ הַדָּבָר אֵין לַעֲשׂוֹת בְּשַׁבָּת.

ב. לִכֵּן אֶסָּדֵר לֹמֵר בְּשַׁבָּת - 'מִחֲרָ
אֶסַּע בְּאוֹטוֹבּוּס לִירוּשָׁלַיִם לְבַקֵּר אֶצֶל
חֲבֵרִי' - שֶׁהָרִי אֶסָּדֵר לְנִסֵּעַ בְּשַׁבָּת;
'מִחֲרָ אֶכְתֹּב מוֹדָעָה עַל הָעֶסֶק הַחֲדָשׁ
וְאֶתְּלֶה אוֹתָהּ בְּלֶחֶם הַמוֹדָעוֹת' - שֶׁהָרִי
אֶסָּדֵר לְכַתֵּב וְלִתְלוֹת בְּשַׁבָּת; 'מִחֲרָ
אֶתְּפֹר אֶת הַבִּגְד הַקְרוּעַ וְאִזּוּ יִהְיֶה

אָבָא, מָה עָלֵי לַזְכוֹר
בְּתַפְלוֹת הַיּוֹם?

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, עָלֶיךָ לַזְכוֹר שֶׁהַשַּׁבָּת הִיא שַׁבָּת וְחַג יִחִיד,
וְיֵשׁ לָשׂוּם לֵב לְהַתְפַּלֵּל תְּפִלַּת יוֹם טוֹב וּלְהַזְכִּיר בָּהּ
אֶת הַשַּׁבָּת. וּבְתַפְלוֹת הַיָּמִים הַבָּאִים, יָמֵי חוֹל הַמוֹעֵד,
לֹא נִשְׁכַּח לומר 'יַעֲלֶה וַיְבוֹא' בְּבִרְכַּת 'רְצָה'. מִי
שֶׁשָּׁכַח 'יַעֲלֶה וַיְבוֹא' בְּאַחַת מִתַּפְלוֹת יָמֵי חוֹל הַמוֹעֵד
וְסִים אֶת תַּפְלוֹתוֹ, עָלָיו לַחֲזֹר עַל הַתַּפְּלָה מִתְחֵלָה!

וְאִם הוּא נֹזְכֵר עוֹד
בְּתוֹךְ הַתַּפְּלָה?

אִם הוּא נֹזְכֵר שֶׁשָּׁכַח לְאַחֵר שְׁאָמַר 'בְּרוּךְ אַתָּה
ה' הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן, וְעוֹד לֹא פָתַח בְּבִרְכַּת
'מוֹדִים', יֹאמַר שָׁם בְּמָקוֹם 'אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ
יַעֲלֶה וַיְבוֹא...'. עַל יְדֵי כֵן נִחְשֵׁב כְּאִלּוּ אָמַר זֹאת בְּתוֹךְ
בִּרְכַּת רְצָה. אִם כִּכֵּר הַתְּחִיל 'מוֹדִים', יִחֲזֹר לְבִרְכַּת
רְצָה וַיֹּאמְרֶנָּה מִתְחֵלָתָה עִם 'יַעֲלֶה וַיְבוֹא', וַיִּמְשִׁיךְ עַד
סוֹף הַתַּפְּלָה.

שַׁבַּת קֹדֶשׁ ט"ו בְּנִיטָן חַג הַפֶּסַח

ההפתעה בליל הסדר

האם מתר לומר בשַׁבַּת - בְּיוֹם שְׁנֵי
הַבָּא אֲדִבִּיק אֶת הַמִּדְבָּקָה שֶׁל
'אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ'?

1. אָסֹר
2. מֵתֵר
3. מִחֻלְקֶת

שְׁלַחַן הַסֵּדֶר כָּכָר עָרֹךְ הִיָּה מִבְּעוֹד יוֹם בְּבֵית מִשְׁפַּחַת
ר' אֲבִרָהֶם לוי, יְהוּדֵי יִרְאָה שְׁמַיִם וְצִדִּיק שְׁעֶסֶק בַּמִּלְאָכָה
שְׁמַיִם כְּסוּפֹר סֵתָם. בְּנִיחוּתָא צַעַד ר' אֲבִרָהֶם לַתְּפִלָּה
עֲרִבִית שֶׁל לֵיל פֶּסַח.

מִיד עִם כְּנִיסָתוֹ שֶׁל ר' אֲבִרָהֶם לְבֵית הַכְּנִסָּה, נִגַּשׁ אֵלָיו
ר' רַפְאֵל הַצַּדִּיק, עֶסֶקוֹ הַמְּקַרֵּב אֶת אַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְאַבְרָהָם שְׁבִשְׁמַיִם, וְאָמַר לוֹ: "ר' אֲבִרָהֶם! בְּדִיָּק לָךְ אֲנִי
מַחֲפָה, כִּי רַק מִמּוֹד אֶפְשָׁר לְבַקֵּשׁ דְּבַר כְּזֶה. הִגִּיעוּ לְבֵית
הַכְּנִסָּה שְׁלָנוּ שְׁבָעָה בַּחוּרִים יְקָרִים שְׁחִזְרוּ בְּתִשְׁבָּה
וְהֵם רוֹצִים לְהִסָּב לְשַׁלַּחַן הַסֵּדֶר לְהַלְכָתוֹ כְּבְנֵי מַלְכִּים.
רַק מִמּוֹד אֲנִי יָכוֹל לְבַקֵּשׁ לְצַרֵּף אוֹתָם אֶל שְׁלַחַן הַסֵּדֶר
בְּבִיתְךָ".

ר' אֲבִרָהֶם יָדַע שֶׁאַשְׁתּוֹ הַצַּדִּיקָה תִּשְׁמַח שִׁבְנֵיו שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהָיוּ מִרְחָקִים מִשְׁלַחַן
אַבְרָהָם וְעָכְשׁוֹ הַתְּקַרְבָּה, יָבִאוּ לְהִסָּב אֶל שְׁלַחַנָם בְּלֵיל הַסֵּדֶר וּלְפָאֵר אוֹתוֹ כְּבְנֵי מַלְכִּים.
מִשְׁנַכְנְסוּ ר' אֲבִרָהֶם וְאוֹרְחָיו אֶל הַבֵּית, הַחֲלוּ בְנֵי הַבֵּית לַחֲפֹשׁ שְׁלַחֲנוֹת נוֹסְפִים לְהַגְדִּיל
בָּהֶם אֶת שְׁלַחַן הַסֵּדֶר לְכַבּוֹד הָאוֹרְחִים. הֵבִיאוּ הַגָּדוֹל, מִשְׁה מִנְחָם - מִבְּחִירֵי יִשְׂרָאֵל לְשִׁיבַת 'שְׁקִיטָה
הַתּוֹרָה', הָעֵלָה רַעֲיוֹן: "נְבִיא אֶת הַשְׁלַחַן הַמִּיחָד הַמְּשַׁמֵּשׁ אֶת אֲבָא לְכַתִּיבַת הַסֵּתָם". גִּיסוּ
הַגָּדוֹל שֶׁל מִשְׁה מִנְחָם, ר' אֲבִירָהֶם זָאב שְׁלִיטָא, טַעַן שֶׁיֵּשׁ בְּעֵינָה הַלְכָתִית לְטַלְטֵל שְׁלַחַן
כְּזֶה בְּיוֹם טוֹב. ר' אֲבִרָהֶם הִתְרַגַּשׁ לְרֹאוֹת אֶת בְּנָיו וְחֻתְנָיו מִתְּכַנְחִים בְּסִגְיוֹת הָעִמְקוֹת וְדָנִים
בְּלִהַט בְּשֹׁאֲלָה הָאֵם מֵתֵר לְטַלְטֵל שְׁלַחַן כְּזֶה בְּיוֹם טוֹב אוֹ לֹא?

בְּחֵן אֶת יְדֵיעוּתְךָ

דִּין מִשְׁפָּחָתִי בְּצוּף הַתּוֹרָה,

גִּבְשָׁתִּים הַחֲלֻטָּה? קְדִימָה,

הַתְּקַשְׁרוּ לְטֵלֶמֶסֶר 05271-05217

וְהַכְּנִסוּ לְהַגְרָלָה

'הַפֶּסֶח הַיּוֹמִי'.

עֲכָשׁוּ יֵשׁ גַּם לָנוּ הַהִזְדַּמְנוּת לְהַכְרִיעַ בְּשֹׁאֲלָה זוֹ.

3 זוכות בשובר
ע"ס 70 ש"ח
רפאלי
תכשיק
לה-בורסה

להשתתף בדיון
"צוף התורה"

אם ירצה בשם

עליהם, והנה... הכיס ריק! אכזבתו היתה רבה, והוא שב לביתו בפחי נפש.

אחר זמן רב התקיים שוב 'יום שוק'. נטל הסוחר ארנק מעות, והלך לו אל השוק, לקנות לו שוורים. שוב פגשו אליהו, ושוב התנהל הדו-שיח הקדום. הסוחר אמר כי הוא הולך לשוק לקנות שוורים, אליהו אמר לו כי יאמר 'אם ירצה השם', ואלו הוא השיב כי הדבר תלוי רק ברצונו... ואף פאו, בהמשך הדרך נשמט הארנק עם המעות מהסוחר, והוא הגיע לשוק בחסר כל.

אז החל להרהר כי פנראה אין הדבר תלוי ברצונו... הוא התעורר להבין כי נעשה לו כל זאת, כדי שיכיר כי הכל תלוי ברצון ה' ורצונו אינו מעלה ואינו מוריד.

מאז ואילך החל לומר 'אם ירצה השם' או 'בעזרת השם' על כל דבר אשר רצה לעשות. ובפעם הבאה שהתקיים יום שוק והוא נסע אליו ופגש את אליהו הנביא, שח לו לאליהו כי הוא נוסע לקנות שוורים 'אם ירצה השם'!

אכן, נסיעתו זו הצליחה בידו. הוא הגיע לשוק, קנה את השוורים במחיר זול, ולא עוד אלא שבדרך חזור הם ברחו ממנו והוא רדף אחריהם, והנה מצאם עומדים ליד שן סלע שעליה היו מנחים גם שני ארנקיו הקודמים...

מעשה באדם אחד סוחר גדול, שהיו לו קרקעות הרבה ולא היו לו שוורים לחרש. מה עשה? נטל כיס מעות בידו והלך לעיר אחרת ליום השוק לקנות שוורים. היה האיש הזה נדיב גדול, בעל צדקה ומכנים אחרים, אבל לא היה לבו שלם כראוי באמנה של השגחה פרטית, ואמר תמיד בלבבו לאמר: 'כוחי ועצם ידי עשו לי את החיל הזה', כי הונו מרבה עשר.

בדרך פגע בו אליהו הנביא ונדמה היה לפני האיש ההוא כמו סוחר. שאל אותו אליהו:

- להיכן אתה הולך?

ענהו הסוחר:

- אני הולך אל השוק, ואקנה לי שוורים בכספי אשר בארנקי.

אמר לו אליהו:

- אמר 'אם ירצה השם', או 'בעזרת השם'!

אמר לו הסוחר:

- הרי המעות בכיסי, והדבר תלוי ברצוני!

המשיך הסוחר בדרך, והנה נפל ארנקו עם כל כספו. נטל אליהו את הארנק, והניחו על שן סלע בעלי העיר, במקום בו אין אדם עובר.

הגיע הסוחר אל השוק, בחר שוורים, ונא להוציא את כספו מכיסו כדי לשלם

דברים הדומים למקח וממכר

על עבודה בזמנים של החר, אבל לצורך כך צריך ללמד היטב כיצד עושים זאת. [יש כאלו שחושבים שבכל מקרה שהנערה או המלצר עבדו בעבודתם גם ביום חול וגם בשבת, מתר להם לקחת שכר על הכל ביחד - אבל אין זה נכון! מדבר רק כאשר שתי העבודות נקבעות כשכירות אחת, וצריך לשאול חכם כיצד עושים זאת כדי שלא לעבר על אסור].

ג. עוד אסרו חכמים לעשות בשבת הגרלות שזוכים על ידי ככל מיני דברים, כי גם דבר זה דומה למקח וממכר [כלומר למסחר] שאסור בשבת. הדבר אסור אפילו לצורך מצוה, ואפילו אם אי אפשר היה לעשות זאת מאתמול! לכן גם בחברת תהלים אסור לחלק פרסים על ידי הגרלות.

א. חז"ל אסרו לקבל 'שכר שבת': אין לקבל שכר על עבודה שנעשתה בשבת, אפילו זו עבודה מתרת - כגון: שמרטפות, או מלצרות. לכן, נערה ששומרת על ילדים בשבת, אסור לה לטול שכר על כך. מלצר העובד בשבת - אסור לו לקבל כסף על עבודתו. והאסור הוא גם אם הם מקבלים בשכרם דברים אחרים, למשל ספרים או אכל, ולא כסף. אסור גם לטול שכר שבת על חפצים; למשל - להשכיר בגדים לשבת ולקבל עבורם תשלום; להשכיר אולם לבית ולקבל עליו תשלום.

ב. מתר לטול שכר על עבודה או על השכרת חפצים, רק באופן של 'הבלעה', דהיינו שמשלמים את השכר בתוך תשלום הכולל גם שכר נוסף

יום ראשון ט"ז בניסן א' דחל המועד פסח

מדוע סופרים
ספירת העמר?

התורה הקדושה אצתה עלינו לספור 'ספירת העמר' כל יום ממוצאי החג הראשון של פסח, ועד חג השבועות, שנאמר 'וספרתם לכם ממחרת השבת [כלומר, ממחרת החג הראשון של פסח], מיום הביאכם את עמר התנופה, שבע שבתות תמימות תהיינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום'. בזמן שבית המקדש היה קיים, היו מקריבים היום את קרבן העמר. כיום שבית המקדש חרב, לדעת רב הפוסקים אין מצוה מן התורה לספור ספירת העמר, אלא מדברי חכמים, זכר למקדש. בגלל שהספירה היא מצוה, מן התורה או מדברי חכמים, על כן קדם מברכים על המצוה, ואחר כך מקימים את המצוה עצמה - סופרים.

אבא, האם אפשר
לספור ספירת העמר
בישיבה?

נוהגים לכתחלה לעמוד בעת הספירה, משום שדורשים את הפסוק האמור בספירת העמר 'מהחל חרמש בקמה' - 'בקומה', כלומר בעמידה. ולא רק שנעמד בעת הספירה, אלא גם לא נשען על דבר שאם יקחו אותו נפול, כי השעננות כזו אינה נחשבת כעמידה.

יום ראשון ט"ז בניסן א' דחל המועד פסח

מהי הבקעה?

1. לשלם על דבר אחד בתוך תשלום גדול על דברים נוספים
2. לשלם על מלאכה שנעשתה בשבת
3. להעלים ולא לשלם על מלאכה שנעשתה בשבת

למה יש אומרים שספירה בזמן הזה אינה מן התורה?

1. כי לא מקריבים קרבן פסח
2. כי לא מקריבים קרבן חגיגה
3. כי לא מקריבים קרבן העומר

בחן את ידיעותיך

עובד פדקס

זקי הוא עובד של חברת פדקס - חברת שליחיות בינלאומית. הוא שואל האם מתר לו לעבד בחל המועד בהעברת חבילות (מכיון שהוא זקוק לכסף לצרכי החג), כאשר מסתבר שחלק מן החבילות מכילות חמץ ואם כן הוא נהנה מן החמץ. (יש לציין שהחבילות שיכות לגוי).

דין משפחתי בצוף התורה, גבשתם החלטה? קדימה, התקשרו לטלמסר 05271-05217 והכנסו להגרלת 'הפרס היומי'.

להשתתף בדיון "צוף התורה"

פיאור פֿאָרי פֿאַהֲרֶשׁ"א

איש צדיק הָיָה המגיד רבי ברוך מריקא, אולם לא קלות הָיוּ שְׁנוֹת יְלֻדָּתוֹ. לְאַחַר שְׁהִתְיָתֵם מֵאֲבִיו, לָקַח אֵלָיו דּוֹדוֹ, אֵם לֹא נָתַן לוֹ לֶאֱכֹל כִּי אִם פֶּעַם אַחַת בְּיוֹם, וּמֵאֲכָל זֶה לֹא הָיָה אֲלָא אֲטָרִיּוֹת שֶׁנֶּעֱשׂוּ מִקֶּמַּח שְׁחוֹר עִם חֶלֶב רֶזֶה. דּוֹדוֹ, שֶׁהָיָה אֲלֵי אִישׁ טוֹב, אֹמֵר לֹא בַּעַל הַבָּנוֹת גְּדוּלוֹת בְּצָרְכֵי יְלָדִים, נָתַן לוֹ גַּם שֶׁק וְסִפְסָל לִישׁוֹן עֲלֵיהֶם. הוּא לֹא יָדַע מֵהַלְעָשׂוֹת: אִם יִתְכַּסֶּה בַּשֶּׁק, הֲלֹא לֹא יִהְיֶה לוֹ מִזְרוֹן, וְאִם יִשְׁכַּב עַל הַשֶּׁק, הֲלֹא תִחַסֵּר לוֹ שְׁמִיכָה. לְבִסּוֹף הִחְלִיט: הוּא יִכְנֵס לַתּוֹךְ הַשֶּׁק...

מַעֲשָׂהוּ זֶה עָשָׂה רִשָּׁם בְּשָׂמִים. כְּשֶׁחָזַר לְבֵית הַפִּנְסָת אֶל הַגְּמָרָא, נִגְלָה אֵלָיו זָקֵן פְּלָאִי, וְגִלָּה לוֹ אֶת הַפִּאֹר בְּדִבְרֵי הַמַּהְרֶשׁ"א, וְאַף בָּאָר לוֹ כִּמָּה דְּבָרִים יְסוּדִים בַּתּוֹרָה וּמֵאֵז גָּדֵל וְהִתְעַלָּה בָּהּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר...

שְׁנִים קִשּׁוֹת הָיוּ שְׁנִים אֵלֶּה, וּבְאוֹתָן שְׁנִים הָיָה מִרְבָּה לַעֲמַל בַּתּוֹרָה. הוּא הָיָה עוֹסֵק בָּהּ בְּעֵמֶל גָּדוֹל, וְאִם לֹא הָיָה אֶת לְמוֹדוֹ - הָיָה מִתְפַּלֵּל לֵה' בְּבִכּוֹת גְּדוּלוֹת, שֶׁיִּזְכָּהוּ לְהִבִּין אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. פֶּעַם אַחַת לָמַד אִיזְשָׁהוּ קֹטַע בַּמַּהְרֶשׁ"א,

דברים שאסור לקרוא בשבת

שערי תורה, על שמחת בר מצוה או על 'שלוש זכר', על זמני 'אנחנו וצאצאינו' או על זמני חגגת תהלים, וכן דברים שיש בהם צורך הגוי, כגון מאמרים העוסקים בביראות ותזונה וכדומה.

ג. אסור לקרוא מודעות אבל, אם הן גורמות צער; אסור להצטרך בשבת! [עצם קריאת המודעה מתרת, אם אינה גורמת צער, שכן היא נועדה לקיים מצות הלית המות ותנחומי אבלים].

ד. יש להמנע מללמד בשבת למודי חול לצורך מבחן שיתקיים בחול.

ה. אסור חכמים לעיין בשבת ברשימת שמות או כבודים, משום שחוששים שפא יבוא לתקן את הרשימה ולמחק ממנה בשבת. [דבר זה שכיח בשמחות, כגון פאשר מכינים רשימה של מזמנים וסדר מקומותיהם היכן יושבו].

א. חז"ל אסרו לקרוא בשבת בשטר' הדיוטות, כלומר במסמכים ודפים של כספים וחשבונות. יש אומרים שטעם האסור הוא מחשש שפא יבוא בעקבות קריאתו למחק שם משהו בשבת, חלילה, ויעבר על אסור 'מוחק', ויש אומרים שזהו משום שנאמר 'אם תשיב משבת רגלך וגו' ממצא חפצה ודבר דבר', שאין לאדם לעסק בחפציו [ענייני חול] בשבת. לכן אסור לעיין בשבת בחשבונות מים וחשמל וגז ומסים וכדומה, בחזים של קניית דירה או שכירות דירה, במודעות על מכירות, בהודעות תשלום שונות, בפרסומות שבעתונים, במחירים בחלון ראווה, וכל הדומה לכך.

ב. מתר לקרוא דברים שיש בהם משום מצוה - למשל מודעות על

יש מקרים שבהם
אי אפשר לברך על
הספירה?

וידאי. אם בטעות שכחנו ולא ברכנו על ספירת העמר,
אלא התחלנו מיד 'היום כן וכן לעמר', לא נוכל לחזור
ולברך. נתימנו את מצות ספירת העמר, אבל הפסדנו
את המצוה לברך על הספירה היום. אי אפשר לברך על
המצוה לאחר עשייתה! גם מי ששכח לספור ספירת העמר
בליילה, יוכל לספור ביום, אבל לא יברך על הספירה. עליו
לומר רק 'היום כן וכן לעמר' [או 'בעמר'].

ולמה פעם אחת ראיתי שברכת
בקול כְּדִי להוציא מִיִּשְׁהוּ יְדִי
חוֹבָה? למה הוא לא בָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ?

הוא דלג יום אחד ולא ספר, ויש אומרים שבכך הפסיד
את המצוה לגמרי, [כי המצוה השלמה היא לספור
את כל הימים בלי להחסיר אפלו יום אחד]. אפלו
שיש חולקים על אלו שאומרים זאת, לא מברכים על
הספירה, כי אין מברכים ברכה שיש ספק אם צריכים
לברך אותה. ולכן הוא בקש שאוציא אותו יְדִי חוֹבָה.

יום שני י"ז בניסן ב' דחל המועד פסח

צוף התורה

אחות יהודיה
בבית חולים גוני

שטר הדיוטות

1. שטרות שכתבו אנשים שונים
2. מסמכים של כספים וחסבונות
3. שטרות שכתובים בהם דברי נטות

ספר ולא ברוך

1. יספר שוב בברכה
2. יספר שוב בלא ברכה
3. אי אפשר לתקן

בחן את ידיעותיך

גברת אורית היא אחות בבית חולים של גוים. בין תפקידיה השונים מוטל עליה גם לחלק מגושי אכל המכילים מאכלי חמץ.

מה תעשה בפסח, האם תתפטר מעבודתה?
(ע"ן רמ"א סימן ת"נ ס"ו ובתשובות והנהגות ח"א ס' רצ"ט)

דין משפחתי בצוף התורה,
גבשתם החלטה? קדימה,
התקשרו לטלמסר 05271-05217

**והפנסו להגדרת
'הפרס היומי'.**

להשתתף בדיון
"צוף התורה"

פְּדִיּוּם לְצִיּוֹן בְּרָנָה

לָקַח הָרֵב אֶת הַמִּשְׁקָל שְׁלוֹ וְרָצָה לָלֶכֶת
אֲחֵרֵי הַחֵיל הַחוּצָה. אֲנָשֵׁי הַבֵּית רָאוּ
אֶת הָרֵב יוֹצֵא אֲחֵרֵי הַחֵיל, וְלֹא הִבִּינוּ
מִה קוֹרֶה. רוּחַ רָעָה אֲחֻזָּה בָּהֶם, וְהֵם
עָכְבוּ אֶת הָרֵב וְלֹא נָתְנוּ לוֹ לָלֶכֶת. הָרֵב
נִסָּה לְהִתְחַמֵּק מֵאֲחֻזָּתָם, וְהֵם אֲחֻזּוּ בוֹ
בְּכַח, וְכִשְׁלִבְסוּף הִרְפוּ אֶת אֲחֻזָּתָם וְהוּא
הִשְׁתַּחֲרַר וְרָץ הַחוּצָה, הִנֵּה הַחֵיל נֶעְלַם
וְאִינֶנּוּ.

הַחֵיל הָרֵב לְבָכּוֹת בְּכִי רַב וְגָדוֹל. בְּנֵי
בֵּיתוֹ תָּמְמוּ עַל כֵּן, וְאֵז גָּלָה לָהֶם כִּי חֵיל
זֶה לֹא הָיָה אֱלֹא אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא, שֶׁרָצָה
לְקַחְתָּם אִתּוֹ לִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ,
וְלִהְבִּיא אֶת הַגָּאֻלָּה!
לֹא זָכִינוּ, הַתִּיפַח הָרֵב, וְהַגָּאֻלָּה
מִתְמַהֲמַהת...

לָפָנַי שָׁנִים רַבּוֹת חֵי בְרוּסְיָה רַב גָּדוֹל.
פַּעַם אַחַת, בְּלֵיל הַסֵּדֶר, הִתְאַרַח אֲצִל
הָרֵב חֵיל יְהוּדֵי מִצְבֵּא רוסְיָה. הַחֵיל הָיָה
נִרְאָה כְּאָדָם פֶּשׁוּט שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ לְלַמֵּד
תּוֹרָה וְלִהְתְּפַלֵּל. כָּל הַסֵּדֶר יָשָׁב הַחֵיל
בְּשֶׁקֶט. כְּשֶׁהִגִּיעַ הָרֵב לְסוּף הַסֵּדֶר, וְכָלֵם
שָׂרוּ אֶת הַמְּזֻמּוּרִים שֶׁבְּסוּף הַהֲגָדָה,
שָׁמַע הַחֵיל בְּאַחַד הַמְּזֻמּוּרִים אֶת הַמְּלִים:
"פְּדִיּוּם לְצִיּוֹן בְּרָנָה".

שָׁמַע הַחֵיל אֶת הָאֲנָשִׁים שָׂרִים אֶת
הַפֶּסֶק וְהִתְחִיל לִרְקֹד וּלְשֻׁמֵּחַ וּלְהִגִּיד
בְּקוֹל גָּדוֹל בְּשׂוֹפָה הַרוֹסִית: "פְּדִיּוּם
[בְּרוֹסִית: גִּלְדֹּ] לְצִיּוֹן בְּרָנָה".
הַחֵיל הִתְקַרֵּב לַדֶּלֶת וְיָצָא בְּרִקְדּוֹ הַחוּצָה.
גַּם הָרֵב שָׁמַח מְאֹד וְהִתְחִיל לִרְקֹד וְאָמַר
בְּקוֹל גָּדוֹל: "מוֹכְנִים אֲנִי מוֹכְנִים אֲנִי
לָלֶכֶת לְצִיּוֹן!"

הכנה משבת לחול

כלים - לפעמים הדבר מתר וּלְפַעְמִים הוא אסור, ויש לעגן בספרי הלכה או לשאל תלמיד חכם כדי לדעת את פרטי דין זה.

ב. מתר להחזיר אכל למקרר לאחר הסעודה - אף שהוא עושה כן כדי שיהיה המאכל ראוי לאכילה ולא יתקלקל אחר השבת, משום שזהו מקומו, והרי הוא מחזיר דבר למקומו.

ג. אין לומר בשבת: הבה גלף לישון כדי שיהיה לנו כח במוצאי שבת. דברים אלו הם זלזול בכבוד השבת. אבל מתר ללכת לישון בשבת גם אם דעתו שעל ידי כך יהיה רענן במוצאי שבת [אם אינו אומר זאת בפיו וכאמור], משום שההליכה לישון היא פעולה רגילה וטבעית ואינה נראית כהכנה.

א. אסור 'להכין' משבת לחול, הינו לעשות בשבת דברים הנעשים לצורך ימי החול, אפילו אין בכך כל מלאכה האסורה. למשל: אין לסדר את השלחן לאחר סעודה שלישית הנערכת סמוך לסוף היום, אם מטרתו היא שבמוצאי שבת יהיה הסלון מסדר. ואם הוא עושה כן לצורך שבת, כי הוא רוצה שהבית יהיה מסדר בשבת עצמה, מתר.

ב. דגמא נוספת: אין לשטף כלים בשבת, אם הוא נצרך להם רק במוצאי שבת. ברור שאם הוא שוטף אותם כדי להשתמש בהם בשבת זו, אין בכך כל אסור. מתר גם לשטף אותם, אם השארתם מלכלכים תגרום להם נזק, או שיבואו לשם זבובים ונמלים. להניח את הכלים במדיח

יום שלישי י"ח בניסן ג' דחל המועד פסח

אף פעם לא הבנתי מה זה 'חל' המועד, או שזה חול או שזה מועד? זהו חג או שאינו חג?

הימים שבין החג הראשון של פסח והחג האחרון של פסח, נקראים 'חל המועד', בגלל שהם ה'חל' של החג, הם לא קדושים כמו החג, ולא ימי חל כמו כל השנה, אלא הם קדושים במקצת - נוהגים בהם בכמה דברים כמו בחג, ולכן יש מלאכות שאסור לעשותן בימים אלו. [יש אפילו כאלו האומרים שמה שאסור בחל המועד הוא אסור דאורייתא!] המשנה אומרת במסכת אבות (פרק ג משנה יא) שהמבזה את המועדות, אין לו חלק לעולם הבא. ומדבר שם - כן מפרש רש"י - שחלל את חל המועד בכך שעשה בו מלאכה!

למה אסור לעשות את המלאכות הללו?

יש אומרים שהדבר אסור מן התורה, ויש אומרים שמדברבנו. ומכל מקום, בתלמוד הירושלמי נאמר שהמטרה של אסור מלאכה בחל המועד היא שיאכלו וישתו ויעסקו בתורה. דבר זה מלמד אותנו שבחל המועד צריך לשמח בה, בתורתו ובמצותיו, ולא חס ושלום לשמח ולעסוק בדברי הבאי וריק. ה' נתן לנו את החג כדי שנעסוק בו בתורה!

יום שלישי י"ח בניסן ג' דחל המועד פסח

חטה
מחליפת צבעים

מִתֵּר לָלֶכֶת לִישׁוֹן בְּשַׁבָּת כְּדֵי שִׁיְהִיָּה
כֹּחַ בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת
1. כִּי פָעֵלָה זֶה רְגִילָה וְטִבְעִית וְאִינָה
מִגְדֵּרֶת כִּהְכָנָה
2. כִּי שִׁינָה אִינָה נִחְשָׁבֶת הִכָּנָה
3. כִּי יִהְיֶה לוֹ כֹּחַ גַּם בְּשַׁבָּת עֲצָמָה

אולי תוכלו להסביר לנו את תוכן המודעה
שהתפרסמה בבתי הכנסת בערב פסח:

המבזה את המועדות אין לו חלק
לעולם הבא
1. הכנה לימים טובים
2. הכנה לחל המועד
3. שתי התשובות נכונות

בחן את ידיעותיך

זהירות!

אחד מועדי הפשרות הפחות רציניים הצטלמו
עם החטה שירוקה כחטה והשתמשו בחטה
צהבה כלימון-
חפשו בחורים ובסדקים שלא תכשלו.
המעוררים

דין משפחתי בצוף התורה,
גבשתם החלטה? קדימה,
התקשרו לטלמסר 05217-05271
והכנסו להגרלת
'הפרס היומי'.

3 זוכות בשובר
ע"ס 70 ש"ח
רפאלי
תכשיק
לה-בורסה

להשתתף בדיון
"צוף התורה"

מפועל צדק וזכה בצדקים לצדקה? אלוהינו?

כבוד לצדיק שעוד מעט יגיע!

אמר חתנו של הצדיק לאלוהינו הנביא:

- במה זכה הרשע ללויה כה גדולה, וחונתי נענש שאיש לא בא להתעסק בקברותו?

השיב לו אלוהינו:

- הרשע קים מצוה אחת בכתיו; הוא היה גובה המסים של המלך, ופעם לקט צנוניות מספר משוזה המלך והעמים על עגלה. לפתע נפל צנון אחד על הארץ, עבר במקום עני אחד והרים את הצנון ונזאת השיב את נפשו. הרשע שראה זאת, העלים עינו מכף, ועל כן זכה לכבוד גדול וקבל שכרו בעולם הזה. אבל חונתנו היה צדיק גמור ולא עבר עברות, מלבד פעם אחת: פעם התאכסן בביתו תלמיד חכם, וכשהלך דבר משהו מבני הבית בגגותו של התלמיד חכם, והוא שמע והחריש. מפני כך קבל את עונשו בעולם הזה, על שלא מחה בידו המדבר. למרות שהיה זה חטא זעיר, נענש עליו, כדי שיבוא לעולם הבא נקי מכל חטא!

שני אנשים, אחד צדיק ואחד רשע שגרו בעיר אחת, נפטרו באותו יום. והנה, מסבה בלתי ברורה הלכו כל הקהל להתעסק בקברותו של הרשע, ולצדיק לא היה מי שיתעסק בקברותו! חתנו היה לצדיק, בעל בתו, והוא נעצב ודאג על פי איש לא בא להתעסק בקברות חונתו.

לפתע נרדם החתן וחלם. בחלומו הופיע אלוהינו הנביא ושאל אותו על סבת בכיו. ענהו החולם: על שאין איש בא ללוות את חונתי לקברו; חונתי הצדיק ששיב ולמד יומם ולילה תורה וגמרא אינו זוכה לכבוד אחרון, ואלו אותו רשע מקבל כבוד מכל אנשי הקהלה!

הזמין אותו אלוהינו הנביא שילך עמו. הלכו עד שהגיעו לשערי גיהנום, שם הראה לו אלוהינו כיצד נשמה אחת צועקת 'מים' 'מים', ולמרות שהיו מים רבים מסביבה אין לה רשות לשותות מהם. אמר לו אלוהינו הנביא: זוהי נשמתו של אותו רשע אשר חלקו לו כבוד רב בליתו. אחר כך הביאו אלוהינו אל שערי גן עדן, שם ראה את מלאכי השרת מכינים כסא בעבאר הצדיק, והמלאכים אומרים זה לזה 'הבו

זְהִירוֹת וְשִׁימַת לֵב

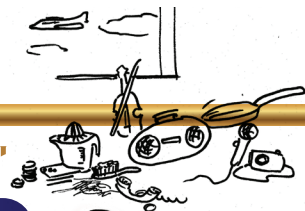
שְׁאִינָה מִחֻבֶּרֶת אֵלָּא בְּמִקְצָתָהּ. אִם
הַדָּבָר מִצָּעֵר אוֹתוֹ, מִתֵּר לוֹ לְהִסְיֹר
אֶת הַצָּפֹרן בְּיָדוֹ. וְשִׁים לֵב: הִתֵּר זֶה
לֹא נֶאֱמַר בְּדִלְדוּלֵי עוֹר].

ג. צָרִיד לְהִזָּהֵר שֶׁלֹּא לְהִסְיֹר פְּלִסְטֵר
הַדְּבָק עַל הַגּוֹף בְּמִקּוֹם שֶׁיֵּשׁ שְׁעָרוֹת,
כְּאֲשֶׁר קָרוב לְוֵדַי שֶׁיִּתְּלָשׁוּ עִמּוֹ
שְׁעָרוֹת. כָּלנוּ גַם יוֹדְעִים שֶׁאִסּוּר
לְהִסְתָּרֵק בְּשַׁבָּת, מִשּׁוּם שֶׁקָּרוב
לְוֵדַי שֶׁעַל יָדֵי כָּף יִתְּלָשׁוּ שְׁעָרוֹת,
וְרַק מִתֵּר לְסִדֵּר אֶת הַשְּׁעָרוֹת
בְּמִבְרַשֶּׁת שְׁשֻׁעָרוֹתֶיהָ רְכוֹת וְהִיא
מִיעֵדֶת בְּמִיחָד לְשַׁבָּת. אֲבָל מִתֵּר
לְחַכֵּךְ בַּשְּׁעָרוֹת בְּשַׁבָּת, וְאִף אִם קָרָה
וְנִתְּלָשׁוּ שְׁעָרוֹת אִין אִסּוּר בְּדָבָר, אִם
לֹא הָיָה הַדָּבָר וְדַאי שֶׁכָּפָּה יִקְרָה, שֶׁהִרִי
לֹא הִתְכַּפָּה לְכָף.

ד. יֵשׁ פּוֹסְקִים הַסּוֹבְרִים שֶׁאִין לְסַלֵּס
שְׁעָרוֹת בְּשַׁבָּת! הַדָּבָר דּוֹמֶה לְבִנְיָן,
וְהִרִי זֶה אִסּוּר כַּעֲשֵׂי מְלָאכָה 'בּוֹנֶה'. גַּם
קְלִיעַת צִמָּה אִסּוּרָה מֵאוֹתָהּ סִבָּה, וְכֵן
גַּם אִסּוּר לְהִתִּיר צִמָּה בְּשַׁבָּת.

א. אִסּוּר לְכַרְסֵם צִפְרָנִים בְּשַׁבָּת. כְּמוֹ
כֵּן אִסּוּר בְּשַׁבָּת לְתַלֵּשׁ דִּלְדוּלֵי עוֹר,
רְכִים אוֹ יְבִשִׁים, כְּגוֹן אֵלּוּ הַנִּמְצָאִים
בְּאֶצְבָּעוֹת לֵיד הַצִּפְרָנִים אוֹ בְּשׁוֹפְתִים.
מְסַפְרִים שֶׁהַחֲזוֹן אִישׁ רָאָה בְּיוֹם
חוֹל אָדָם מִמְּקוֹרְבֵיו הַתּוֹלֵשׁ בְּפִיו
דִּלְדוּלֵי עוֹר כְּאֵלּוּ, וְגַעַר בּוֹ 'שַׁבָּת!
'שַׁבָּת!' כְּנֶאֱמַר הִיָּתָה לְבָאֵר לוֹ: אִם
אַתָּה מִתְּרַגֵּל לְכָף בַּחוּל, יִתְּכֵן מָאֵד
שֶׁתִּכְשָׁל וְתַעֲשֶׂה זֹאת גַּם בְּשַׁבָּת, חֵס
וְשָׁלוֹם!

ב. צָפֹרן שֶׁנִּחְתְּכָה בְּמִקְצָת וְהִיא נוֹטָה
לְפוֹל - אִסּוּר לְהִסְיֹרָה בְּכָל אֹפֶן שֶׁהוּא.
[יֵשׁ אֹפֶן שֶׁהַדָּבָר מִתֵּר: אִם כְּבֵר נִחְתָּךְ
רְבִיעַ שֶׁל הַצָּפֹרן וְהַשְּׂאֲרָתָה מִצָּעֵרֶת
אוֹתוֹ; דָּבָר זֶה מִצַּי בְּמִי שֶׁחֲתָךְ אֶת
צִפְרָנָיו בְּעֶרֶב שַׁבָּת, וְאַחֵר כְּנִיסַת
שַׁבָּת גִּלָּה שֶׁנִּשְׁאָרָה צָפֹרן תִּלְוֶיהָ

אבא,
אלו מלאכות אסור לעשות
בחל המועד?

בחל המועד אסור לעשות מלאכה, כמו בשבת ובחג, אבל מתיר לעשות כל מה שהוא צריך החג או צורך הגוף. לכן מתיר להדליק אור, להפעיל טיפ, לנגן, להתרחץ [גם עם סבון], לבשל, לחמם מים, וכדומה. מתיר גם לתקן דברים שהתקלקלו, אם צריכים אותם לחג, אם אין התקן מעשה אמן אלא מעשה הדיוט, כלומר שזהו דבר שכל אחד יודע לעשות ולא רק בעלי מלאכה מקצועיים. [יש דברים שמותר לתקנם גם על ידי בעל מקצוע, אבל לא נאריך בזה כאן].

ולמה ראיתי שכתבת כל מיני
דברים? הלא אסור לכתב
בשבת ובחג, ולפי מה שאמרת
גם בחל המועד אסור לכתב!

יפה שאלת. אמנם עליך לדעת כי מתיר גם לעשות מלאכות של דברים שאינם לצורך החג כלל, אם הו' דבר האבד, כלומר דבר שאם לא יעשהו יתקלקל ויפסד, או שיש חשש סביר שיתקלקל ויפסד. גם הפסד רחוקי נחשב הפסד - ולכן מי שנתחדשו לו או ששמע חדאשי תורה והוא חושש שישפחם, מתיר לו לכתובם בחל המועד, [אפילו שפתיבה היא מהמלאכות האסורות בחג]. אלו היו הדברים שכתבת.

יום רביעי י"ט בניסן ד' דחל המועד פסח

לְהַסִּיר פִּלְסְטֵר הַדְּבֹק בַּמָּקוֹם
שְׁעָרוֹת כְּאִשֶּׁר קָרֹב לְדָאִי שְׂיִתְלָשׁוּ
1. אָסוּר
2. מֵתָר
3. יַעֲשֶׂה שְׂאֵלַת חֲכָם

**בצק
הפרשת חלה**

"חֲנֻה־לָּהּ אוֹפָה קִטְנָה" הַחֲבִיָּאָה אֶת הַפִּיסָה
שֶׁהַפְּרִישָׁה מִן הָעֶסֶה לַחֲלָה כְּדִי לְשׁוֹרֵף
אוֹתָהּ. חַג הַפֶּסַח חֲלָף, וְחֲנֻה־לָּהּ שְׂכַחָה
לְשׁוֹרֵף אֶת פֶּסֶת הַבֶּצֶק.

הַשְּׂאֵלָה: הָאֵם חֲנֻה־לָּהּ עֲבָרָה עַל אִסּוּר
חֲמֵץ בַּפֶּסַח כְּאִשֶּׁר מִטְרַתָּה הִיָּתָה לְשׁוֹרֵף
אֶת הַבֶּצֶק וְלֹא לְהַשְׁאִירוֹ לֹאֲכִילָהּ? (מִשְׁנֵיֹת
פְּסָחִים פ"ג מ"א)

מְלֹאכֶת דְּבַר הָאֲבָד מִתֵּרֵת בַּחֲלֵל
הַמוֹעֵד

1. כְּלוּמֵר דְּבַר שְׁנֵאֲבָד, מֵתָר לַחֲפִשׁוֹ
 2. כְּלוּמֵר מְלֹאכָה שְׂאֵם לֹא יַעֲשֶׂהָ
 3. תֵּאֲבָד וְתִתְקַלְקַל, מֵתָר לַעֲשׂוֹתָהּ
- כְּלוּמֵר שְׁמֵתָר לַעֲשׂוֹת דְּבַר אֶף
שְׁחוּשׁ שִׁשִּׁים שְׂאֲבָד

בַּחֲנוּךְ אֶת יַדֵּינוֹתֶיךָ

דִּין מְשִׁפְחָתִי בְּצוּף הַתּוֹרָה,
גִּבְשָׁתֶּם הַחֲלָטָה? קְדִימָה,
הַתְּקַשְׁרוּ לְטֶלֶמֶסֶר 05217-05271
וְהַכְּנֵסוּ לְהַגְרָלָת
'הַפָּרֶס הַיּוֹמִי'.

3 זוכות בשובר
ע"ס 70 ש"ח
רפאלי
תכשיק
לה-בורסה

להשתתף בדיון
"צוף התורה"

ישועה מן הכּשמים

עשה רבי אליהו כפי שיעצ, קטף את הירק, בשלו ונתנו לה לשמות, ובעזרת השם היה לפלא שהלכה והבריאה.

לאחר זמן נזדמן רבי אליהו להיות אצל האדמו"ר מגור בעל ה'שופת אמת', ושוחח אתו על ענינים שונים. לפני לכתו בקש שיברך אותו האדמו"ר, והוא ענה לו:

- אברך שזכה לגלוי אליהו אינו זקוק לברכה ממני!...

ענה רבי אליהו לרבי:

- אם הנכם יודעים דבר זה מעצמכם, אזי ודאי שרוצה אני את ברכתכם...

[ספור זה ספר רבי אליהו כמה פעמים בהתרגשות גדולה אודות 'אברך אחד', ורק בסוף ימיו גלה כי הוא הוא אותו אברך...]

כשהיה רבי אליהו לאפיאן אברך, חלתה אשתו במחלה קשה עד שכל הרופאים אמרו נואש לחייה. היא שכבה על מטתה, מסביב לה בני המשפחה שמרוו בבכי, והוא הסתובב בחדר סמוך מלא דאגה.

פתאם נפתחה הדלת ונכנס איש אחד בלתי מוכר. הוא נגש לרבי אליהו, ושאל אותו מה פשר הבכיות.

ענה לו רבי אליהו: הנה בחדר השני שוכבת אשתי במצב נואש!

שוב שאל אותו האיש:

- מה יש לה ומה אומרים הרופאים?

ענה לו רבי אליהו, כי הרופאים אומרים שהיא חולה במחלה זו וזו, ואין באפשרותם לרפאותה.

אמר לו היהודי:

- אין זה כלום. תלכו במקום פלוגי ותקטפו את הירק שגדל שם, תבשלו אותו ונתנו לה לשמות, ובעזרת השם תתרפא.

מלאכת זורע

מהתורה, ויש אומרים מדברי חכמים].
ג. אין לתת פרחים במים בשבת,
ואפילו להחזיר פרחים למים אסור
אם יש בפרחים כאלו שלא נפתחו
עדיין. אבל אם אין בהם פרחים שלא
נפתחו, מתיר להחזירם למים שהיו
בהם.

ד. השקיה היא 'תולדה' של מלאכת
זורע [יש אומרים שגם של מלאכת
חורש]. לכן אסור לשפוך מים לגנה או
לכל מקום אחר שיש בו צמחים, כיון
שבכך הוא משקה את הגנה, בין אם
חפץ בהשקיה זו ובין אם אינו חפץ
בה.

ה. יש לפעמים ברוזים וכארים שהמים
נשפכים מהם לחצר. צריך לשאל
רב אם מתיר להשתמש בהם בשבת,
שכן השמוש בהם גורם להשקיה,
ולפעמים הדבר אסור.

ו. כתב הרמ"א: טוב להחמיר שלא
לאכל בגנות, אם ישתמש שם עם
מים, שבקשי אפסר להזהר שלא
יפלו שם מים.

אסור לזרע בשבת - מי לא יודע זאת?
הרי זו המלאכה הראשונה מל"ט
מלאכות שבת! מצד שני, תשאלו
- האם האסור הזה מעשי אצלנו?
הלא אין לנו שדות ולא כרמים! הבה
ונלמד כמה פרטים באסור זה, ונגלה
שיש באסור זה כמה דברים מעשיים
בעברנו.

א. אין לזרק זרעים או שאריות פרות
וירקות במקום שקרוב לודאי שיצמחו,
כי על ידי כך הזרק עושה בשבת
מלאכה של זריעה. אפילו אם הוא
אינו מתכוון לזריעה, מכל מקום כיון
שקרוב לודאי שיצמחו, אסור הדבר.

ב. אסור לשים גרעין אבוקדו במים
בשבת. יש בכך אסור 'זורע'. [אפילו
שאין זו זריעה באדמה בקרקע, אלא
בתוך בית, הדבר אסור - יש אומרים

יום חמישי כ' בניסן ה' דחל המועד פסח

אבא, מה מברכים
על מצה מטגנת
['מצה בריי']?

בני, תלוי כיצד עושים אותה. אם היא מטגנת
בהרבה שמן - תלוי אם טגנה כשיש בה חתיכות
שיש בהן שער כזית, שאז עדין ברכותיה 'המוציא'
וברכת המזון, אך אם טגנה כשהיא מרסקת
לחתיכות שאין בהן כזית, מברכים עליה 'בורא מיני
מזונות' ולאחר האכילה 'ברכה מעין שלוש'.

ואם טגנה בשמן
מועט, כפי שאכן
רגילים לעשות?

אם עשו זאת רק כדי שלא תשרף, טגן זה
הוא ממש כאפיה, וברכתה המוציא. אולם
אם עשו זאת כדי שהשמן יתן בה טעם, יש
ספק אם הדבר נחשב כבטול או לא, ולכן
אין לאכל אותה אלא בתוך הסעודה.

יום חמישי כ' בניסן ה' דחל המועד פסח

השקיה היא תולדה של מלאכת

1. קוצר
2. דש
3. זורע

מכלת
הלקוקים

אדון לב מיבא לחנות המרכל שלו חטיפים
של חברת "לקלוקים" מטורקיה, שחלקם
מכילים חמץ. אפן התשלום הוא כזה: ששים
אחוזים מסכום הקניה משלם אדון לב לבעל
המפעל בעת סגירת העסקה, ואת ארבעים
האחוזים הנותרים הוא משלם כאשר
המכולה הנושאת את הסחורה מגיעה לחופי
הארץ.

טגון במעט שמן שלא ישרף

1. נחשב כבשול
2. נחשב כאפיה
3. נחשב כצליה

בחן את ידיעותיך

השאלה:

מה דינם של ה"לקלוקים" שהיו בפסח
בספינה, בדרך לארץ ישראל? האם הם
שכימים לאדון לב, או שכל עוד לא הגיעה
הסחורה לידי ו לא שלמה במלאה, היא
שיכת עדיו למוכר הגוי?

דין משפחתי בצוף התורה,
גבשנתם החלטה? קדימה,
התקשרו לטלמסר 05271-05217

הפנסו להגדלת
'הפרס היומי'.

להשתתף בדיון
"צוף התורה"

כִּסְיֵי זָבָקָה נִאֲלָאִיהוּ בְּנִבְיָא

עמד הצדיק שעה ארפה ליד אבני הכתל ובכה והתפלל לה' שִׁיֻּצְלִיחַ בְּיָדוֹ לְגִיס כְּסָפִים בַּעֲבָר הָעֲנִיִּים. וְהִנֵּה, בְּצִאתוֹ אֶת הַכֶּתֶל, נָגַשׁ אֵלָיו עַרְבֵי אֱלֻמוֹנִי שִׁלָּא הִפִּירוּ מַעֲוָדוֹ, וּמָסַר לוֹ חֲבִילָה גְדוּלָּה עֲטוּפָה בְּנִיר עֵתוֹן. וּבָעוֹד רַבִּי אֲרִיֶּה מְחַפֵּשׁ לְרֹאוֹת מִי הִבִּיא לוֹ אֶת הַחֲבִילָה, נֶעְלַם הָעַרְבִי כְּלַעֲמַת שְׂבָא.

פָּתַח רַבִּי אֲרִיֶּה אֶת הַחֲבִילָה וְנִדְּהָם לְגִלּוֹת בָּהּ אֶת מְלֵא הַסֵּכּוֹם שֶׁהָיָה מְחַלֵּק מִדֵּי שָׁנָה לָעֲנִיִּים!

אָחַד מֵעַסְקָיו שֶׁל רַבִּי אֲרִיֶּה לוֹיֵן זצ"ל הָיָה לֵאסֹף כֶּסֶף לְצַדֻּקָּה וּלְחִלְקוֹ בַּחֲשָׁאֵי לְאֱלֻמָּנוֹת וִיתוּמִים.

בִּימֵי מַלְחַמַת הָעוֹלָם, כַּאֲשֶׁר קִשְׁיִי הַפְּרָסָה הָיוּ גְדוּלִים וְגַם גְּבִירִים גְּדוּלִים לֹא יָכְלוּ לְתַרֵּם מִכְסָּפָם, לֹא הִצְלִיחַ רַבִּי אֲרִיֶּה, חֲרַף כָּל מֵאֲמָצִי, לֵאסֹף אֶת כְּסָפֵי הַצַּדֻּקָּה הַנְּחוּצִים לוֹ. מִשְׁרָאָה שִׁכְּלוּ כָּל הַקָּצִין, הַחֲלִיט לְשַׁפֵּךְ שׁוֹיִם וּתְחִנָּה לְבוֹרָאוֹ מֹל שְׂרִיד בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ - הַכֶּתֶל הַמַּעֲרָבִי.

פִּתְּסָא מֵאֵסָא 17

בְּלַעַג, שְׁמַעְתִּי אֶת הַקִּיסָר לֹחֵשׁ 'שְׁטִיחוֹת'... הַמִּינִיסְטֵרִים יָדְעוּ כִּי רִיב בֵּין מִינִיסְטֵר הַפְּנִים וּבֵין מִינִיסְטֵר הַצָּבָא וְכָל אֶחָד מֵהֶם מְבַקֵּשׁ לְהַתְּגָרוֹת בַּחֲבֵרוֹ, לָכֵן לֹא הֶאֱמִינוּ כִּי הַקִּיסָר לֹחֵשׁ 'שְׁטִיחוֹת'.

עַל כָּל פְּנִיִּים, הִזְכִּיר מִינִיסְטֵר הַחֲקִילָאוֹת כִּי בַּחֲדָר הַשְּׁנִי מְתַקְּנֵת סֵעֻדָּה לְכַבּוֹדָם, וּמִן הָרֹאֲאִי שִׁלָּא לְבִישׁ אֶת שְׁלֹחַן הַקִּיסָר וְחוּבָה לְהָרִיק אֶת הַכּוֹס לְכַבּוֹדוֹ.

הַצָּעָה זוֹ נִרְאָתָה בְּעֵינֵי כָלֶם. הַמִּינִיסְטֵרִים קָמוּ מִמוּשְׁבָם וְעָבְרוּ לְאוֹלָם הַשְּׁנִי, אֶל הַשְּׁלֹחַן הָעָרֹךְ בְּרֹב פָּאָר. הֵינּוּת הַמְּשֻׁבָּחִים הִשְׁפִּיחוּ אֶת הָרֶגֶז מִלְּבָבָם. נִשְׁמָעוּ בְּדִיחוֹת וְהַעֲרוֹת עֵקֶצְנִיּוֹת עַל חֲשֹׁבוֹן הַקִּיסָר, אֲמָנָם בְּלִחַשׁ, כְּמוֹכֵן.

בְּשָׁעָה אַחַת וְחֲצִי נִשְׁמָעוּ שׁוֹב נְקִישׁוֹת רוֹבֵי הַמְּשֻׁמֵּר. שׁוֹב נִפְתְּחָה הַדֶּלֶת, וְהַקִּיסָר בְּלִיַּת שְׁנֵי שְׁלִישִׁים נִכְנָס אֶל הָאוֹלָם. הוּא פָּנָה אֶל הַמִּינִיסְטֵרִים בַּחֲבִיבוּת, וּבִקֵּשׁ מֵהֶם אֶת עֲבוֹדָתָם. פְּנֵי רֹאשׁ הַמִּינִיסְטֵרִים הִחְיִירוּ כְּפִנֵּי מֵת. הוּא צָדַק בְּמָה שֶׁעָלָה עַל דַּעְתּוֹ מִקֵּדָם, כִּי הַקִּיסָר רָצָה

בְּתַכְנִית יוֹתֵר מְשֻׁפָּרֶת וְהִרְאֵשׁוּנָה לֹא הִשְׁבִּיעָה אֶת רְצוֹנוֹ; לֹא הָיָה עֲלֵיהֶם לְשַׁבֵּת וּלְאָכֵל, אֲלָא לְהִכִּין תַּכְנִית חֲלִיפִית!

מִינִיסְטֵר הַפְּנִיִּים הָיָה הָרֹאשׁוֹן שֶׁהִבְלִיג עַל הַפֶּחַד וְאָמַר מֵהֶסֶס:

- הוּד מְלָכָאוֹת יוֹאִיל נָא לְהוֹדוֹת כִּי בְּמִשְׁוֹף שְׁעוֹת סְפָאוֹת לֹא יִתְּכֵן לַעֲרֹךְ תַּכְנִית כַּה מְסֻבֶּכֶת!

הַקִּיסָר לָהֵט כָּלוֹ. הוּא קִפֵּץ מִמְּקוֹמוֹ וְהִרְעִים:

- כָּלוֹם לְהַתְּגָרוֹת בִּי אַתֶּם מְבַקְּשִׁים? כָּלוֹם לֹא אֲמַרְתֶּם לִּי בְּפִרְשׁ כִּי בְּמִשְׁוֹף שְׁנֵי עֶשְׂרֵה שְׁעוֹת תְּסִיִּמוּ אֶת עֲבוֹדַתְכֶם? אִם הֵייתֶם מְבַקְּשִׁים אוֹתִי לְהָאֲרִיךְ אֶת הַמוֹעֵד הֵייתִי כְּמוֹכֵן נֶעֱתַר לְבִקְשַׁתְּכֶם; עֲכָשׁוּ נִרְאָה לִּי שְׁבִלֵיתֶם אֶת זְמַנְכֶם לְרִיק וּלְבִטְלָה, הָרֹאֲאִי נָא לִּי לְכָל הַפְּחוֹת מֵהָ עֲשִׂיתֶם עַד עַכְשָׁו.

- לְאַחַר שֶׁהוּד מְלָכָאוֹת, אֲמַר לַעֲמָתוֹ רֹאשׁ הַמִּינִיסְטֵרִים, הוֹאִיל לִפְנֵי שְׁעֵתִים לְזֶרֶק אֶת תַּכְנִיתֵנוּ בְּאֵשׁ, חֲשַׁבְנוּ כִּי יִהְיֶה זֶה לְרִצּוֹן אִם נִפְסִיק בְּכָלֵל אֶת עֲבוֹדָתֵנוּ.

פִּתְּסָא מֵאֵסָא 18

מלאכות בקרקע

כפסא שפעל החול, אם הכפסא יתקע בחול ויעשה בו גמזות.

ג. אסור לשחק בחול הנמצא בחצר בשבת, כי החפירה בו אסורה, וכאמור. כל זאת מלבד אסור מקצה שיש בהזזת החול [החול נחשב 'מקצה מחמת גופו' ואסור לטלטלו בשבת, אפילו לצורך גופו ומקומו]. אבל מתר לשחק בחול שבארגז חול, אם החול הוא כזה שפשוט טלים ממנו מיד נופל חול אחר מהצדדים. באופן זה אין שיכת בו חפירה, והמשחק מתר, ואף החול אינו מקצה, כי הוא מיעד למשחקים.

ד. אסור לשחק בגלות על פני הקרקע, שמא ישוה גמזות [ישיר את גבשושיות החול], ויעבר אסור חמור של חורש או בונה.

א. הכשרת קרקע לזריעה - אסורה משום תולדת חורש. אם המקום אינו עומד לזריעה אלא להליכה או לשמוש אחר, יש בהכשרתה לשמושה משום אסור בונה. ולכן, כאשר הולכים בגנה או בחצר, וכן במגרש חול, צריכים להזהר שלא להזיז אבנים או לישר גבשושיות חול, משום שהדבר הוא 'תולדת חורש' או 'תולדת בונה' ואסור.

ב. הדבר מצוי בחג הסוכות, כאשר יושבים בספה הנמצאת בחצר; אם רוצים ליצב את השלחן או הכפסא על האדמה, ולצורך כך מישורים אותו אפילו רק בתנועה קטנה ברגל - עוברים על אסור חורש או בונה!

ג. אסור גם לתקע משהו בחול, כגון מקל או כפסא. ולכן אין לשבת על

יום שישי כ"א בניסן שביעי של פסח

אבא, למה אתמול הדליקה אפא
נרות בחג עצמו? הלא גם יום
טוב אסור במלאכה כמו בשבת?

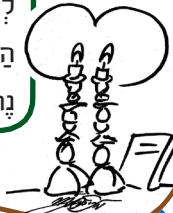
נכון אמנם שפשוטם שאסור לעשות מלאכה בשבת כף גם
אסור לעשות מלאכה ביום טוב, אבל ביום טוב יש מלאכות שמותר
לעשות: למשל מלאכות 'לצורך אכל נפש', כלומר מלאכות הנעשות
לצורך אכילה. לכן מותר לשם על האש סיר עם אכל לא מבשל על
מנת שיתבשל, וכן כלי עם מים קרים על מנת שיתרחו. אם התנאר
פועל [והוא נקי לפסח, כמובן], מותר להכניס בתוכו תבנית עם בצק,
כדי שאיפה. שים לב שכל זה רק כשהתנאר כבר פועל, והאש כבר
דולקת. אף אסור להפעיל את התנאר או להדליק את האש ביום טוב!

והדלקת הנרות היא
לצורך האכילה?

ראשית, יתכן שהיא לצורך האכילה,
שהרי אוכלים לאור הנרות, ומלבד זאת, חז"ל אמרו
שהבערת אש, מתוך שהתרה לצורך אכל נפש, התרה גם
שלא לצורך אכל נפש, ולכן מותר גם לעשות מדורה כדי
להתחמם בחם האש, במקומות הקרים, אפילו שאין זה
לצורך אכילה. המושג ברורה מביא שיש אומרים שלא זו
הסבה, אלא בגלל שגם הנאות הגוף שאינן הנאות אכילה
נחשבות כמו צורך אכל נפש.

יום שישי כ"א בניסן שביעי של פסח

לדרס
מזון ברגליו

הכשרת קרקע לזריעה היא תולדת

מלאכת

1. בונה

2. חורש

3. זורע

כידוע, יש להזהר בכבוד המאכלים.

מצאו לפחות חמש דגמאות למקרים שבהם

מצוה דוקא לדרס מזון ברגלים.

הדלקת נרות ביום טוב מתרת

1. מתוך שהתורה לצרף אכל נפש

2. משום שהיא לצרף הנאת הגוף

שהיא כלצורך אכל נפש

3. שתי התשובות נכונות

בחן את ידיעותיך

דין משפחתי
בצוף התורה,
גבשפתם החלטה? קדימה,
התקשרו לטלמסר 05271-05217
והכנסו להגרלת
'הפרס הימי'.

פסח 5785

- מה אתם מפמפמים פה? שאג הקיסר פארי.
אני שרפתי בחצות הלילה את עבודתכם?
אין לתאר את הבהלה שקמה בין המיניסטרים
לשמע הדברים האלה. הם נשארו כמשותקים
ולא ידעו מה לענות. לחרדתם פנה הקיסר מיד
אל שלישינו שעמדו על יד הדלת דרוכים להוציא
את פקדונו לפעל, ואזה עליהם להתקרב אליו.
- אני נותן לכם את הוראתי לאסור את כל חברי
הקבינט שלי! הם כלם קבלו מהיהודים שחיד!
שתיים עשרה שעות הם יושבים לערך תכנית
נגד היהודים, ועוד טרם טבלו עטם בדיו! במקום
לעבד, שתי יין שמפניה, ואני תפסתי בשעת
מעשולי! לאנשים אלה יש מצח נחאשה להגיד
בפני כי לפני שעתים הייתי פה ושרפתי את
עבודתם! אתה שלישי יודע הרי יפה, כי משעה

עשר בלילה לא עזבתי את חדרי גם לרגע!
מיניסטר הצבא נגש לפני הקיסר ואמר בברכים
כושלות:
- הוד מלכתי, אני מבקש רחמים. עומדים אנו
לפני חידה שאין לה פתרון. אני נשבע שבועה
חמוצה ביותר, ומניח את ראשי על הגרדום, אם
יתברר שהוד מלכתי לא היה פה בדיק עשורים
רגע לפני חצות הלילה! כאן על ידי עמד הוד
מלכתי, עין בנרות, לחש 'שטיות' וזרק אותם
לתוך התנור הבוער! אם הוד מלכתי אינו נזכר
בדבר, ירשה לי להזכירו, ולא ישלח את עבדיו
הנאמנים לסיביר!
פני הקיסר נשתנו פכרוב? מזעם וכעס:
- ואתם אדני המיניסטרים, מאשרים כלכם את
דברי מיניסטר המלחמה? נהם בחרון אף.

פסח 5785

אליהו הנביא איצט פֿרײַט פֿרײַט

הגאון רבי יוסף שלמה פֿהנמֿן זצ״ל,

הרב מפּוניבז', ראה בצעירותו את אליהו הנביא בביתו של החפץ חיים.

זכר הִיה המעשה:

הלך הרב פֿהנמֿן וברר אצל היושבים

לצדו ליד חדרו של החפץ חיים אם

ראו מקדם את החפץ חיים יוצא בלית

מישהו. הם השיבו לו כי לא ראו אותו

מלוא אף אדם, וכי לא יצא אלא לבדו...

[ספור זה ספר רבי מרדכי שוואב. אחר

פֿטירתו הלך הגאון רבי נתן ואכטפויגל

לנחם את אחיו הגאון רבי שמעון שוואב,

וספר רבי שמעון לרבי נתן שאחיו אמר

לו בדרך סוד כי הוא עצמו זכה להיות

עד ראיה באותו מעשה של גלי אליהו

אלא שאינו רוצה שיתגלה דבר זה עד

אחר פֿטירתו]

הוא המתין להכנס לחדרו של החפץ

חיים, ופתאם נכנס איש זקן ובקש

ממנו להטיב עמו ולהקדים את פניסתו,

כיון שהוא צריך לדבר עם החפץ חיים

בענין דחויף מאד. נכנס האיש לחדרו

של החפץ חיים, ונשאר שם לזמן רב.

אחר סיום שיחתם לך אותו החפץ חיים

לתוך השוק מהלך רב. ענין זה התמיה

מאד את הרב מפּוניבז', כי בדרך כלל

לא לך החפץ חיים את מבקריו כי אם

עד הדלת.

כאשר חזר החפץ חיים שאלו הרב

פֿהנמֿן, מי הוא זה שזכה לכבוד גדול

כזה.

מלאכות קוצר ומעמר

ה. כָּאִמּוֹר אָסוּר לְתַלּוֹת דְּבָרִים עַל
עֵץ, וְאֶפְלוּ עַל מִסְמַר הַמַּחְבֵּר בּוֹ. וְכֵן
אָסוּר לְהַסִּיר דְּבַר הַתְּלִי עַל מִסְמַר
הַתְּקוּעַ בָּעֵץ. לָכֵן אָסוּר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ
בְּעֶרְסֵל הַתְּלִי עַל עֵץ [אֲלָא אִם כֵּן
אִינוּ מַחְבֵּר לַעֵץ עֲצָמוֹ, אֲלָא לַמִּסְמַר
הַתְּקוּעַ בּוֹ].

ו. שְׂמַעְתֶּם עַל מְלָאכָת מַעְמָר? זֶה
מְלָאכָה שֶׁלֹּא כָּל כֹּף מְצוּי אֲצִלְנוּ
לַעֲבֹר עָלֶיהָ, אֲבָל כִּדְאִי לְדַעַת
אוֹתָהּ: רִאשִׁית, כִּי הִיא חֵלֶק מִהַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה. שְׁנִית, כִּי אִם לֹא יוֹדְעִים
עֲשׂוּיִים לְהַכְשִׁיל בָּהּ לַפְּעָמִים. וְהִיא
'מַעְמָר'? מַעְמָר הוּא הָאוֹסֵף פְּרוֹת
מִמָּקוֹם גְּדוּלָם לַעֲרֹמָה אוֹ לְתוֹף כָּלִי.
לָכֵן אָסוּר בְּשַׁבָּת לְאַסֹּף פְּרוֹת מִתַּחַת
הָעֵץ, אֶפְלוּ נִתְּלוּ מִעֵרֵב שַׁבָּת, וְלִתַּת
אוֹתָם לְתוֹף כָּלִי אוֹ סֵל. [מִלְּבַד זֹאת
יֵשׁ לְשׁוֹם לֵב שֶׁפְּרוֹת שְׂאִינָם מְעַשְׂרִים
אֲסוּרִים בְּטִלְטוּל וּבִאֲכִילָה, וְרַק
בְּאוֹפְנִים מְסִימִים מִתֵּר לְאוֹכְלָם לֵלֵא
מַעֲשֵׂר - וְכִשְׁהַדְבָּר נִגָּע לְמַעֲשֵׂה יֵשׁ
לְבַרר הֵיטֵב הַלְּכוֹת אֵלָיו].

א. אָסוּר לְתַלֵּשׁ בְּשַׁבָּת עֲלִים, פָּרְחִים,
פְּרוֹת, עֲנָפִים, וְכָל דְּבַר הַמַּחְבֵּר
לַקֶּרֶקַע. וְלָכֵן אָסוּר לְלַקֵּת עַל עֲשׂוּבִים
אִם קָרוֹב לְיֹדָאֵי שְׂטִיתָלְשׁוֹ עַל יָדוֹ.

ב. אָסוּר גַּם לְתַלֵּשׁ מַעֲצִיצִים שְׂבֻבִּית.
ג. אָסוּר חֲכָמִים לְהָרִיחַ בְּפְרוֹת שְׁעַל
הָעֵץ, שְׁחָשְׁשׁוּ שְׂמָא יִתְלֵשׁ אוֹתָם
בְּשַׁבָּת. אֲבָל מִתֵּר לְהָרִיחַ בְּהַדְסִים
וּשְׂאֵר עֲשׂוּבֵי רִיחַ. [וְלִגְבִי לַגַּעַת בָּהֶם
וּלְטִלְטֵלָם כְּשֶׁהֵם מַחְבֵּרִים לְאֵילָן אוֹ
לַקֶּרֶקַע - רְאוּ בַּמִּשְׁנָה בְּרַחֲהָ סִימָן
שֶׁלֹּא סָעִיף קָטָן מִחַ].

ד. אָסוּר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאֵילָן, שְׂמָא
יִתְלֵשׁ. לָכֵן אָסוּר לְטַפֵּס עָלָיו, וְאִף
אָסוּר לְהִנָּיִחַ אוֹ לְתַלּוֹת עָלָיו דְּבָרִים אוֹ
לְטוֹל דְּבָרִים הַמִּנְחִים עָלָיו. אִם נָפַל
כְּדָר עַל עֵץ, אֵין לְטוֹל אוֹתוֹ מִשֵּׁם עַד
מוֹצָאֵי שַׁבָּת.

שַׁבַּת קֹדֶשׁ כ"ב בְּנִסָּן אֲסֵרו חג

הלכות פסח

אבא, מדוע אמרת שאחרי החג לא
נפעיל את הטיפ עם השירים?

הלא עתה מתחילים הימים שבין פסח לשבועות. בימים
אלו מתו עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא. הסבה למוותם
היא שלא נהגו כבוד זה בזה. כמובן שזה אומר לנו שבמים הללו
במיוחד צריכים להזהר בכבודו של החבר! בגלל האסון הגדול
במות עשרים וארבעה אלף התלמידים, וכן בגלל עוד אסונות
שאירעו בימים אלו בתקופות אחרות, נוהגים בהם כמה מנהגי
אבלות. למשל: אין עורכים חתנות, אין מסתפרים ועוד.

אבל עברתי ליד הספר,
והוא היה פתוח!

יש מנהגים שונים בדבר. יש כאלו שנוהגים את מנהגי
האבלות מפסח ועד שבועות או עד ראש חודש סיון, מלבד
ביום ל"ג בעומר [וכך בדרך כלל מקבל אצל האשכנזים,
והרבה נוהגים להקל בכמה דברים מל"ג בעומר], ויש
שנוהגים אותם רק מפסח עד ל"ד בעומר בבקר [וכך
בדרך כלל מנהג הספרדים]. ויש כאלו שנוהגים אותם
מראש חודש איר ועד שבועות.

שַׁבַּת קֹדֶשׁ כ"ב בְּנִיטָן אֶסְרוּ חַג

אֶסְרוּ לְהַרִּיחַ בְּפִרוֹת הַמַּחְבְּרִים לַעֲץ

1. שָׁמַיָא יִתְלַשׁ
2. כִּי הֵם מְקַצֶּה
3. כִּי הוּא נִהְנֶה מִדְּבַר הָאֶסְרוּ בְּאֵכִילָה

בנים

להשתתף בדיון
"צוף התורה"

חומוס
וקנידלאף

מִשְׁפַּחַת אֵיזֶנְבֶּף (אֶשְׁכַּנְדִּים חֲסִידִים) שׁוֹאֲלִים
הָאֵם מִתֵּר לָהֶם לֶאֱכֹל בְּשַׁבַּת זֶה חוּמוֹס
וְקִנְיָדְלָאָף (כַּפְתָּאוֹת), שֶׁהֵרִי בְּבִין הַשְּׁמִשׁוֹת
דִּינֵם שֶׁל הַמַּאֲכָלִים הֵיָה מְקַצֶּה (אֲנִי הֵרִי
יֹדְעִים אֶת הַכָּלָל שֶׁדְּבַר שֶׁהֵיָה מְקַצֶּה בְּבִין
הַשְּׁמִשׁוֹת הוּא מְקַצֶּה לְכָל הַשַּׁבָּת)?

בנים

דִּין מִשְׁפָּחָתִי

בְּצוּף הַתּוֹרָה,

גְּבַשְׁתֶּם הַחֲלָטָה? קְדִימָה,

הַתְקַשְׁרוּ לְטֵלֶמֶסֶר 05271-05217

וְהַכְנֵסוּ לְהַגְרָלָה

'הַפָּרָס הַיּוֹמִי'.

בנות

3 זוכות בשובר
ע"ס 70 ש"ח

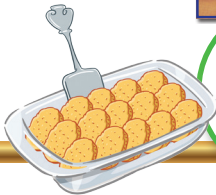
רפאלי

תכשיק

לה-בורסה

בִּחֵן אֶת יְדֵיעוֹתֶיךָ

בנים

- אָתֶם יֹדְעִים כִּי אִישׁ לֹא יִכּוֹל לַעֲבֹד פֶּה מִבְּלִי
- לְהַגִּיד אֶת הַסִּימָן הַקָּבֵעַ לְחִילִי הַמִּשְׁמֶר. אִם
- הֵייתִי פֶה הֵרִי שֶׁהַמִּשְׁמֶר רָאִי!
- הַשְּׁלִישׁ קָרָא לְרֹאשׁ הַמִּשְׁמֶר:
- הַקָּצִין אִיוֹן פֶּטְרוֹבִיטְשׁ! קָרֵב אֵלַי. מְתִי הַחֲלָפֶת
- הַיּוֹם אֶת הַמִּשְׁמֶר?
- בִּשְׁשׁ בְּעָרֵב.
- הָאֵם מֵאוֹתָה שְׁעָה בִּקְשׁ מִיִּשְׁהוּ רְשׁוֹת כְּנִיסָה
- לְתוֹךְ הָאֲגַף הַשְּׁמָאֵלִי שֶׁל הָאָרְמוֹן?
- אִף אָדָם פָּרֵס לְהוֹד מִלְכָּתוֹ.
- בָּרַר, הֲלֹא בָאתִי עִמּוֹ יַחַד לִפְנֵי כְּמָה רְגָעִים.

חמש מא' 48

- כֵּן, הוּד מִלְכָּתוֹ, עָנִי כָלֶם פֶּה אַחַד.
- זֶהוּ מְרָד! בְּגִידָה! קָרָא הַקִּיסָר, וְקוֹלוֹ רָעַד
- מִפֶּסֶס מֵהוֹל בְּפֶחַד. אֶסְרוּ מִיד אֶת הָאֲדוֹנִים
- הָאֵלֶּה וּשְׁלַחֵם לְבֵית כְּלָא!
- מִשְׁנִכְנֵסוּ שְׁשֵׁה קוֹזָאקִים מְגִדְלִי זָקוֹן אָרָה, כָּלֶם
- גְּבוּהִים וְחֲסוֹנִים, נִגַּשׁ אַחַד הַשְּׁלִישִׁים אֶל הַקִּיסָר
- וְלַחֵשׁ לוֹ כְּמָה מִלִּים. כְּנָרָה שֶׁהַקִּיסָר קָבַל אֶת
- הַדְּבָרִים בְּרָצוֹן. הוּא נִגַּשׁ לְשׁוֹלְחַן אֲשֶׁר סָבִיב לוֹ
- עִמְדוֹ הַמִּינִיסְטְרִים, וְאָמַר: אָתֶם מְעִיזִים לְהַגִּיד
- כִּי הֵייתִי פֶה עֲשָׂרִים רְגַע לִפְנֵי חֲצוֹת. אֲנִי יֹדֵעַ
- כִּי שָׁקֵר בְּפִיכֶם, כִּי לֹא עָזַבְתִּי אֶת חֲדָר עֲבוֹדָתִי.

בַּכָּזֶה אֵין הַפֶּסֶחַ הַפְּסוּלִים הַתְּפִלָּה

ספר האדמו"ר מזידיטשוב זיע"א:

בעיר אחת היה רב גדול בתורה שתקנו והנהיג בבית הכנסת בו היה מתפלל, כי לא יהיו איש בשום אופן שבעולם לדבר ולשוח בשעת התפלה. הוא לא רק תקנו את התקנה, אלא גם עמד על המשמר שתתקנים, והיה מקפיד עליה בכל תקף ועז.

בימים ההם היה המנהג ששמש בית הכנסת היה מסתובב בין בתי העירה כרבע שעה לפני התפלה ומעירים לעבודת הבוֹרֵא. והנה פעם אחת ראה השמש שני אנשים יפים ובקומה נאה זוהרים מאד, ולא ראה מעולם כדמות אלה. היה הדבר לפלא מאד בעיניו, עקב אחריהם וגלה שהם הולכים אצל רב העיר ללמד אותו תורה. השתומם השמש

- לא עתה, קדם לכן. הוד מלכותו היה פה לראשונה בין 11:30 ל-12:00 לבדו שלא בליתוף. מה אתה אומר? האם הכרת את הקיסר? - כלנו הכרנו את הוד מלכותו, וחלקנו לקיסר את הכבוד הראוי. הוד מלכותו בודאי יאשר זאת. פני הקיסר החיור. הקצין פטרוביטש מסר את עדותו בפשטות ובבהירות כזאת, שלא היה מקום לחשד בו כי גם ידו במעל הבגידה. לאחר מכן חקר השליש את שאר חברי המשמר, וכלם העידו על כך. כאן לא יכול הקיסר יותר להתאפק. הוא הסיר

את כובעו מעל ראשו ואמר: מ00:00 עד 11:00 עבדתי בחדר עבודתי ואחר כך נרדמתי בכרסתי. אבל כנראה שלא יגום ולא יישן שומר ישראל הוא שלח את שליחו שהולך את כלנו שולל, והשליח לתוף האש את הציורות שהכילו את הגזרות על עמו. רואה אני כי אין חכמה ואין עצה ואין תבונה כנגדו, ומוטב כי נאסוף את ידינו מתכניות שפאלה. ואכן, הספנה שהייתה צפיה לעם ישראל נתבטלה בעזרת ה', על ידי שליחו, שהיה זה, כנראה, אליהו הנביא, שנתחפש בדמות הקיסר.

בס"ד

את הדיסקים המרתקים מפי

המחבר הידוע רב ברוך קירזון ז"ל

זיכרי ישראל

מרתקים ומלאים בראות שמייים מרהיבה

נהג להשיג בטל' 053-3176090

במחיר הנע בין 20-5 ש"ח

הדיסקים במבחר נושאים רחב:

מועדים, פרישות התורה, שירים לאגיל הרר,

סיפורים ומדרשים

מחירון דיסקים בנושא פסח:

- 20... דיסק לאגיל הסדר
- 5... דיסק שני סיפורים
- 10... סיפור עשר המכות
- 30 שירים לפסח (לאגיל הרר) 10.....

כל ההכרזות שמורות ל"מלכות תורה"

טל': 08-6372919 (רא קוץ 24 שעות).

צילום

זהו לא פאסיבטי - איננו חיוניות
כדיסק פסח מלאיף אף אלוני וגאליאני

כל העלילך

במקום הילוסתן המפארת את חללון רחוק לזכור לזכורם שיעשום וזמרתם
במאמץ חמיר חיוני חושך ומקומם מילוקי מילוקי וזמרתם במוחזות

להחליף בקוביות לפח זה כל חשיתון

מקומם בוד
של חרבות
פח לייצא 3 פעם

19 בקוביות חמ
של חמט אשכנז
פח לייצא חמ חללים

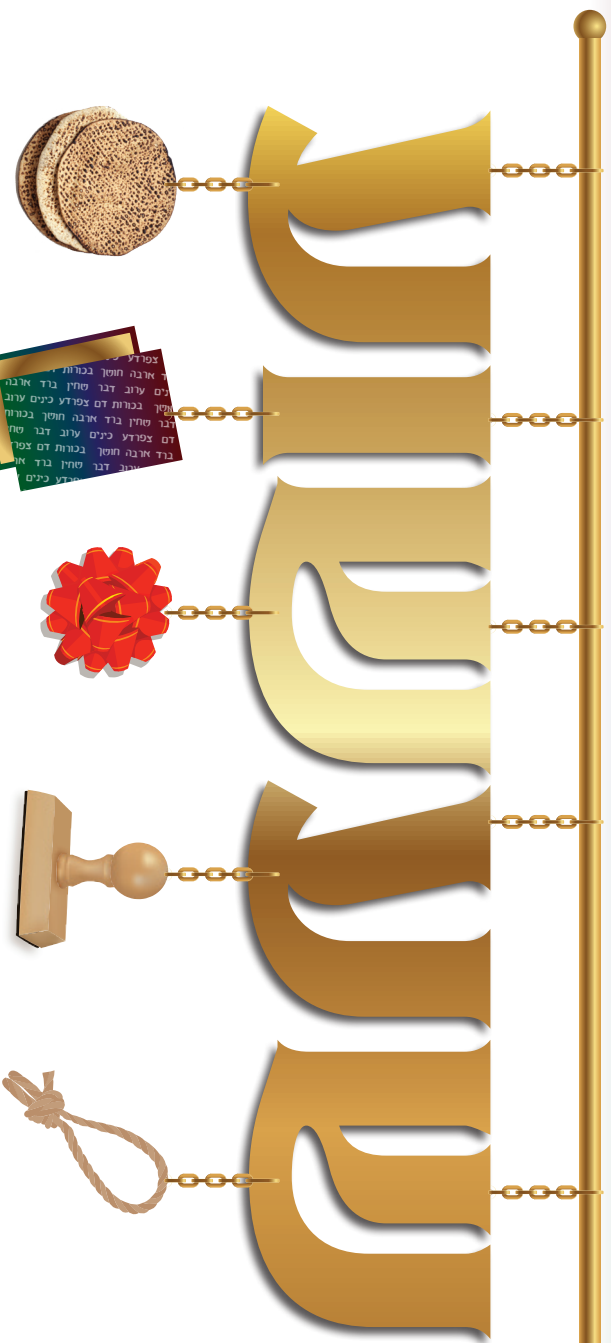
מ 3 בקוביות חמ
של חמט שחמ
פח לייצא חמ

מ 5 בקוביות חמ
של חמט ליבוביץ
פח לייצא חמלע

האל"ה
מח אלוני מאגיד המיחזור

שיתחמך נהיחמך
הבקוביות להחזרתו

מדור

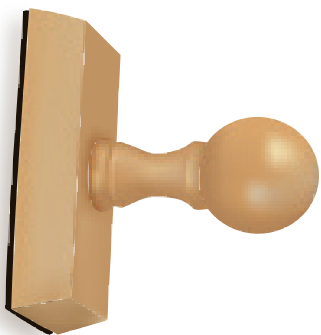
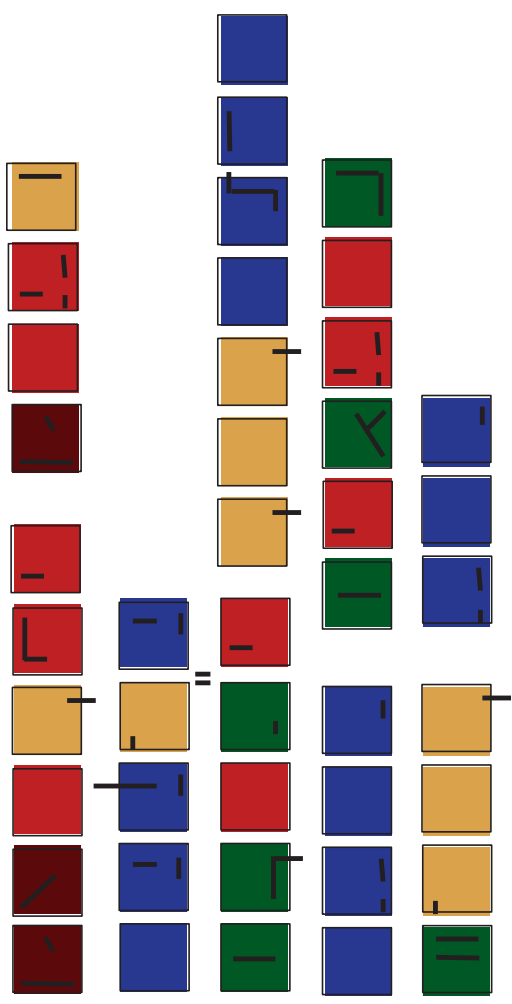
חומות

זה כנוד פאר?
חתמו בחומות ומדעו את העשור.

כל חומת מתאמה לצבע האדם, החתמו בה את כל הרבאים האדמים והגליונות בצל ובח. ופשו את החומות
שמתאמה לצבע האדם, החתמו בה את כל הרבאים האדמים והגליונות בצל ובח. ופשו את החומות
עד שתמלאו קטע קצר.

אתה נדע איזו חומת מתאמה לצל צבע? פשו נגסה לחתום ונראה היכן חתמת? אתה
אתה נחמק? נעזק את הקוים שחומות, באותו מקום ובאותה צורה.

הַפְּתִיחַ הַפְּסִקָּה

ה	ה	ר	ה	נ	ע	ת	ל	מ	י	ר	ו	פ	ת	ג	ו	ש	ס	ב
ט	ר	מ	ש	ש	מ	י	ט	ד	ר	א	ת	ה	נ	ש	י	א	י	מ
ו	י	ו	י	ט	ש	ק	ה	א	ט	י	ה	מ	ט	א	ו	ו	י	ד
ב	א	ע	ל	ה	ת	ו	ד	ח	ש	ס	ו	פ	ה	ס	ע	ו	ד	ה
ו	ק	ה	ה	ש	א	נ	ו	ט	ח	י	ר	ו	ש	ה	ר	י	ש	
ה	ה	ת	ד	ל	י	ה	ר	ש	י	ע	ד	ר	פ	א	מ	א	ד	
מ	ת	ר	ע	מ	ר	ט	ו	כ	נ	ר	ו	נ	א	ו	ש	ר	מ	
ט	נ	י	ש	ש	ק	ל	מ	א	ה	ג	ו	ל	א	נ	ה	נ	ה	
י	ש	פ	ש	ה	א	ו	ו	ח	א	י	ו	ט	ר	א	ש	ו	נ	
ב	ג	ס	ת	ו	ר	ו	כ	ב	ת	כ	מ	ו	ל	ג	י	נ	א	

(מורחב)

ענה על השאלות הבאות. רמז: ליד כל
שאלה מופיע הפתרון או הפתרונות
לשאלה במילים מבלבלות.
עליכם לסדר את המילים בצורה הנכונה
לאחר אותו במפוארת שיעור. המילים
יכולות להופיע בכל פשוט
מחממה למעלה, ימנה, שחמלה
וגדלכסון.

(א) משתתפי הנהגים להתייחס ללמד את הליכות הפסח: בפסח
פמו שפחמב ליהודים היתה אורה זו חתונה.

התאחדות
התאחדות
התאחדות

ה'יכן ה'אפי'קיון?
וה' ל'קח אותו?
וה' ל'ע'דו פ'י ה'אפ'ס'ל?
וה'ת'ת א'ת ה'ה'ע'ל'א?

אילק

מַעֲרָב

מזרח
ד:

ד.ה.ס.

לְבַשׁ מַעֲלֵל הַלְוִיָּהוּ מִבְּנֵי

יִשְׂרָאֵל

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

מִן הַיָּדָיִם

מִן הַיָּדָיִם

מִן הַיָּדָיִם

מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

וְהָיָה כִּי יִשְׁלַח אֶת הַלְוִיִּם מִן הַיָּדָיִם

792

102

$$:- \times 9'9'9'9$$

210

87

48

360

$99'9'9$

06E

672

432

x999'9

966E

999'9

111

17

99'9'9 :T

999'9 :

לְתַגִּיל טַחֲסָפוֹן * יֵשׁ
טְלוּחָה פְּתוּחוֹת (אֶפְסָר
לִסְדֹּר בְּטָלוּשׁ אֲרוֹת)**

תַּעֲבָדָה
תְּתַעֲבָד
וְיִשְׁבְּחוּךָ

מַטָּרָה הַמְשִׁיחִי:
לְצַפֵּר סֵט שֶׁל יְלֻזֹּשׁ אִו שֶׁל אֶרְצָע מְכֻפֹּת.

מהו פט?

[illegible]

הַמְשָׁחָה מְכִיל:

40 כְּרִיטִיטִי עֲשָׂאָהּ הַפְּלוֹת (לְגִזְרָה מְהֻבָּרָה)

5 פְּרִיטִיסִים רִיקָאִים (לְגִזְרָה תְּהִחֲבִירָה)

កម្រិតនៃការបំប្លែង (Conversion Rate)

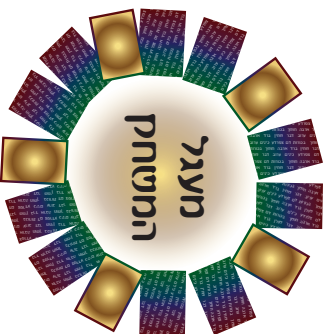
קִבְיָה (מְהַבִּיָּה)

מספר מכתבים: 2-7

הַכֹּהֲנִים: הִיא יִשְׁלַח אֶת מַסְפֵּר הַכֹּהֲנִים הַגָּדוֹל בְּיָמֶיךָ.

הוראות המשתתף:

ההכנות:

[illegible]

פּרטים לזיגור - מַחֲזִיק עֵלָה תַּפּוּחַ

[illegible]

מפתיע. מרגש. אלגנטי.

"מלכותיק" - הסדרה החדשה

סידורים • תהילים • תחינות

אתם מוזמנים להתחדש ביצירת האומנות האחרונה מבית "מלכות וקסברגר", סידור ותהילים עם סגר מגנט ומדליה להקדשה אישית, למתנה ולכל אירוע! ניתן להשיג בכריכות מרהיבות במגוון צבעים בכל הגווסחים.

בני ברק: הלפרין 18 • רבי עקיבא 112 • ירושלים: מלכי ישראל 2 • www.birkon.co.il

ובתנויות המובחרות לתשמישי קדושה ומתנות ברחבי הארץ • לנקודת המכירה הקרובה לביתך: 1599-500-830

מבצע שבועות של "אנחנו וצאצאינו"

ROEBER
רובה זה ערומיל

כמה קרוב, ככה זול
נתיב החסד

המבצע המיוחד!

ניצול הזמן והשעות של היום המיוחד -
חג השבועות, חג מתן תורה

כלא חומרים
משמרים
יותר בריא. יותר טעים

איך משתתפים?

גוזרים ושומרים את הטופס המצורף,
ממלאים אותו בהגיע הזמן
ונכנסים ל'הגרלת ההגרלות'.
המבצע מיועד לבנים ולבנות.

לעילוי נשמת
הרה"ג ר' אהרן נפתלי ב"ר אלימלך הכהן זצ"ל
נלב"ע ליל שבועות תשס"ג
ר' שמואל יצחק ב"ר יום-טוב ליפמאן ז"ל

במה זוכים?

הבנים:

- 10 משנה ברורה דרשו
- אופני הרים- הילוכים
- קורקינטים
- מאות ספרי תהילים המבואר פורמט כיס

ועוד פרסים רבים...

הבנות:

- 10 סידורי בת מצוה
- צבעוניים מעור עבודת יד
- 15 תהילים מעור עבודת יד
- 40 תהילים מלכותיק עם ידיה

מתנת מלכות וקסברגר

- מצלמות דיגיטליות
- שעוני יד נגד מים QQ
- מאות ספרי תהילים המבואר פורמט כיס

סט שלם של "ומתוק האור" 13 כרכים
יוגדל בהגרלה הגדולה בין כל המשתתפים/ות

המבצע בחסותם הנדיבה של:

טופס מילוי לבנים

1. הספק לימוד

טבלת הספק לימוד - מה שהצלחת ללמוד החל מיום שישי ועד מוצאי חג השבועות

הספקי	נקודות	סמן V
4 דפי גמרא	8	
על כל דף גמרא נוסף	2	
8 פרקי משנה	8	
על כל פרק משנה נוסף	1	
2 פרקי משניות בלבד (לתל' עד כיתה ג')	2	
	סה"כ	

2. ניצול הזמן

עליך למלא את מס' יחידות הזמן שהצלחת למלא בלימוד ושינון החל מיום ו' ועד מוצאי חג השבועות, כל 40 דק' רצופות נחשבות כיחידת זמן.

מס' יחידות הזמן שנוצלו _____

סה"כ נקודות הספק לימוד _____ סה"כ יחידות ניצול זמן _____ סה"כ כללי _____ חתימת הורה _____	שם פרטי: _____ משפחה: _____ כתובת: _____ עיר: _____ טל': _____ גיל: _____
--	--

את הטופס המלא יש למסור אחרי החג לאחראי או לשלוח לת.ד. 1501 ב"ב

המבצע בחסותם הנדיבה של:

טופס מילוי לבנות

1. אמירת תהילים

חג השבועות יום פטירת דוד המלך ע"ה

טבלת סימון אמירת תהילים - התהילים שהספקת לאמר החל משבת קודש ועד מוצאי חג השבועות. כל יום מספר התהילים מזכה בנקודה.

נקודות	פרקים	היום בתהילים
	השלמתי, סמני	
		יום ראשון
		יום שני
		יום שלישי
		יום רביעי
		יום חמישי
		יום שישי
		שבת
	גמרתי את כל הספר-5 נקודות נוספות	
	סה"כ	

2. מכתב ללומדי התורה

כתיבי מכתב מרגש לאבא או לאח הלומדים תורה

הביעי את שמחתך ורגשותיך בשעה בה את רואה אותם יושבים ולומדים. המכתב מזכה בנקודה נוספת.

שם פרטי: _____	סה"כ נקודות שצברתי _____
משפחה: _____	
כתובת: _____	חתימת הורה _____
עיר: _____	
טל': _____	
גיל: _____	

את הטופס המלא +העתק מהמכתב שכתבת יש למסור אחרי החג לאחראית בבי"ס או לשלוח לת.ד. 1501 ב"ב

רובר, להשקיע ביקר לך

התמונות להמחשה בלבד | ט.ל.ח.

מאז- 1987 אנו כורכים ספרים בעור משובח, היישר מבית הדפוס הם מגיעים אלינו מדיפים ריח בוסרי ורענן, במקצועיות ובדיוק רב הם זוכים למגע אומנותי של צוות מיומן הדוגל בעבודת יד עדינה הקשובה לערכים עתיקים של כריכת עור בעלת ניסיון וסודות מקצוע. הספרים מקבלים את הגוון האצילי והייחודי שלהם הודות לאיכות הבלתי מתפשרת האופיינית רק לנו.

בשבילך. בשביל היקר לך.

מגוון הצבעים הגדול ביותר

100% עור עבודת יד

שירות הטבעות במקום

מבחר נוסחים והוצאות לאור

סניפים:

בני ברק: ר' עקיבא 118

ירושלים: מלכי ישראל 24

כפר חב"ד: חנות המפעל - מתחם בית הספר למלאכה

רחובות: מעפילי אגוז 10/11 077-7037335 בתיאום מראש

טל': 03-960-6152 | פקס: 03-9608094

www.d-roeber.com

ROEBER
רובר זה עורגינל

הספור המפלא של מכירת חמץ

של ילדי קהילת "נחלת משה"

ע"י רבם הגאון המפלא והצדיק הנשגב

רבי שלום בן ציון פלמן זצוק"ל

רבה של בית המדרש וקהילת "נחלת משה" בבני ברק

ומחבר ספר "שלמי תודה".

מנהג קבוע היה לו במכירת חמץ - להגאון המפלא רבי בן ציון פלמן.

כשבאו הורים עם ילדים למכור את חמצם, אחרי שהאב מכר את החמץ, היה שואל את הילד - ומה עם החמץ שלך? האם חפץ אתה למכור את החמץ שלך שהוא היצור הרע?

כשהיה הילד עונה בחיוב, אמר לו רבי בן ציון שעל מכירת חמץ צריך לשלם, והתשלום יהיה ג' דברים שיקבל על עצמו:

א. שלא להיות גאותו, "שוויצר" שהכל שייך רק לי ולא לאחי ואחיותי.

ב. לכבד את אבא ואמא ואת הרבי בחיידר.

ג. לברך בלי נדר ברפת המזון מתוך סדר.

רבי בן ציון שאל את הילד האם מוכן הוא לשלם - לקבל עליו את הדברים, ומשהשיב הילד בחיוב היה אומר "קצת נכתב על זה שטר מכירה - מכירת חמץ" והיה כותב על השטר הקבוע שלו למכירת חמץ "אני מוכר את היצור הרע שלי לגוי, והתשלום מצדי יהיה כל ג' הדברים" והיה מפרטם.

לאחר המכירה היה אומר לילד לעשות "קנין סודר" על המכירה.

כך היתה דרכו המיוחדת בחנוכה הילדים.

רבי שלום בן ציון פלמן עם מרן הרב שך זצוק"ל

1. מבוא - הרב אליעזר יוטקובסקי שליט"א והרב ישעיהו ליברמן שליט"א

2-4. מרן הגר"י זילברשטיין שליט"א

5. שיר - לחיים

6. מרן הגרב"מ אזרחי שליט"א והרה"ג ר' זאב ברלין שליט"א - אפיית מצות אצל מרן הרב מברסק

7. שיר בחרוזים - גרעמן הר"ר אהרלה וינטרוב

8-11. שואלין ודורשין בהשתתפות מרנן הגר"א דינר הגר"מ בן שמעון והגר"נ רוטשילד

12-15. זיץ' - שירה ושבחה בהשתתפות ר' משה קירזון וחברים

16-17. סיור מרתק בתאגיד אל"ה

18-20. הרב שלמה לוינשטיין

21. מוישלה ויוסלה - סיפור בהמשכים פרק א' - הרב מרדכי בלוי

22. שיר - רבי מרדכי אשכנזי שליט"א

23-25. הרב ישראל מאיר שושן שליט"א

26. שיר - בצאת ישראל ר' חיים בנט

27-30. הרב שלמה מילר שליט"א

31-32. הרב יוסף נחום שטרומ שליט"א

33. שיר - משירי רבי מרדכי אשכנזי

34. ר' שרגי

35. מוישלה ויוסלה - סיפור בהמשכים פרק ב'

36-38. הרב רחמים זיאת שליט"א

39. שיר - תזמורת פריילך

40-43. סיפור מהרב זייבלד

44. מוישלה ויוסלה - סיפור בהמשכים פרק ג'

45. הרבה ברוך קירזון זצ"ל - סיפור עשרת המכות

46-49. הרב חזקיהו יוסף קרלינשטיין שליט"א

50. ניגון שמחה

51-52. מרתק ומשעשע - שוקי ושחר אופים מצות

53-56. הרב אהרון חיים נשרי שליט"א

57. שיר - סיבת המחלוקת

כנס רכזים

58. מבוא הרב מרדכי בלוי שליט"א

59. מבוא הרב אליעזר יוטקובסקי שליט"א

60. מכתבו של מרן ראש הישיבה שליט"א

61. הגאון ר' חזקיהו משקובסקי שליט"א

62-63. המשפיע הרה"צ ר' אהרון טויסיג שליט"א

64. מרתק האומן החרדי ר' יוני גרשטיין

65. שוקי ושחר בהופעה חיה

66. הסיני היפני ועוד דמויות מהדיסקים

מככבים על הבמה

מאחר והדיסק ירד לדפוס לאחר החוברת יתכנו שינויים קלים

ספור ברפת כהנים

מילות השיר בחרוזים של הר"ר אהרלה יונטרוב | רצועה 7 בדיסק

את בני ישראל עם כל הנשמה
כזו ברפת כהנים, העולם כבר לצח לא ישמע

לכן תמיד כשאוהבים בבית כנסת בברפת כהנים
איני רוצה לשלח את הכהן, של אותם זמנים
פונה אני לצד, עם עצמי לבד
משחזר את הנגה ואת התנועות
כל חי אזור אותו, ברגש ובדמעות

אלפי שנים סובלים אנו מכלם
דם יהודי נשפך בכל העולם
כי היינו לעג וקלס, ועיר האלקים משפלת
אבל תמיד מסרנו נפשנו, באפן משלם

נאמנים לה השם, אנחנו באפן תמיד
הגבורה, האמונה טבועות בכל יהודי
גם עם חבל סביב הצוואר
גם מול חרב חדה כמו פער
כי אנו עמך, גם בשעת הצער

גם היום, הרשעים, אוי, כמו תמיד
רוצים אותנו, חלילה, להרג ולהשמיד
מבקשים אנו ממך, ברוך את הברכה
לברך את ישראל באהבה
אחת ולתמיד, הברכה שאותנו מלאה

יברכה ה', אבא ברוך אותנו כבר
אנחנו ילדי, תמיד תמיד היינו, בהנה ובצער
יאר ה', אבא האר אלינו פנים
ותאמר לצרותינו די, כי אנו הבנים

ישא ה', נשא חן וחסד, בזכות שמך הגדול
אבא בנה כבר, בית מקדש, ואז יבינו הכל
שכל מה שצפינו, כ"ח הרבה שנים, זה לא חלום -
ישלם לה שולם

בני בני, אתה יודע כמה אני אותך אוהב
אם תביט היטב תראה שאני, נמצא בך בתוך הלב
אני לה מבטיח, בקרוב המשיח
יגאל אתכם לעולמים
ותחזירה בשוכה לציון ברחמים

הספא נוסע לפסח לילדים
לחות נחת ביום טוב מהנכדים
הולך עמם לבית המדרש
הרב אליו מיד נגש
מושיב על ידו את האורח החדש

הגיע "ותערב" כלם בתפלה מתרגשים
הכהנים עומדים לברך את ישראל קדושים
הכהנים עוד לא נשאו כפים
קם הסבא, ידיו על העינים
יוצא מבית הכנסת בדמעות כמים

ב'קדוש' שואל אותו הרב, איננו מבינים
מדוע יצאת בברפת כהנים
מדוע זה בכית, זה נרגש היית
וסבא מיד עונה
ילד קטן הייתי בשואה, במחנה

בבואך ערכנו את ה"סדר", ישבנו יחד עד עלות
הרשע גלה את הדבר, תפס מי שארגן כל זאת
לקחו גיוסאים, לבית האסורים
מחר כלם יעמדו בחוץ, דום
ויראו איך הוא תולה, אותו על הגרדום

לעולם לא אשכח, את אותו יום, כל שניה
איך הוא עמד זקוף, ומסביבו קרוי, חבל התליה
רק דבר אחד, רוצה היהודי, כל פלו אמונה
הוא מבקש מהרשע, אולי תתן רק, עוד בקשה אחרונה

אני כהן, ולעמד על הדוכן, לא אצפה לעד
עקשו יו"ט של פסח, תן לי לברך, רק עוד פעם אחת
שתי דקות אני נותן, אומר לו הרשע בגאווה
והכהן מנגן את הברכה, באהבה

יברכה השם, וישמרך
יאר השם פניו אליך ויחנך
ישא השם פניו אליך
ישלם לה שולם

אפלו חרב חדה, מנחת על צארו
לא שכח את מי שמחיה מתים במאמרו
תפקידו הגדול, לברך בקול

תלמיד יקר מעוניין לקבל: משניות שביעית

מפוארות מצוירות בצירי יוני (שווי 50 ₪)

ומשנה ערוכה הפירוש הבהיר-לך ולאבא במהדורת כיס (שווי 20-25 ₪)

ואם-

**להכנס להגרלה הגדולה על אלפי (!) פרסים
להתברך מגדולי ישראל
ולהשתתף ב"סיום ענק" בהשתתפות "מרן ורבנן"?**

אם היום לרכב אנחנו וצאצאינו, אלא טופס התחיבות לימוד
הוא 5 ש"ח "דאי רצונות" וקבל את האסניות

האילה על פרס 2500 ₪
לומדים מאסנה ערוכה
1-700-700-013

כניסה אישית
לברכה
ג' כרכים
תלמוד ירושלמי

5 זוגות
אופנים

ועוד...

